

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se
NR 43, ÅRGÅNG 11
HÖSTEN 2022 (73 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog
Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde
Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com
Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt fyrtiotredje nummer. Detta publiceras fredagen den 23 september, dagen för höstdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande nummer, julnumret, skall utkomma onsdagen den 21 december, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I föreliggande höstnummer fortsätter vi den följetong som påbörjades i förra årets höstnummer: *Vid mästartens fötter med kommentarer*.

Sist i detta höstnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

På denna hemsida, www.hylozoik.se, har påbörjats publiceringen av tidigare icke offentliggjort material hörande till ljustekniken. Skriften *Övningar i ljusteknik, del ett*, publicerad under rubriken LJUSTEKNIK, dokumenterar åtta meditationsövningar, därtill texten till den meditation som är särskilt avsedd att försänka de mediterande i det djupare funktionstillstånd (sanskrit: samadhi), vari de utför dessa övningar i ljusteknik. Den engelska versionen av den nämnda skriften, *Exercises in Light Technology, Part One*, finns publicerad i denna hemsidas engelska avdelning men har där delats upp i flera dokument enligt de olika övningarna.

Samarbetet med vår ryske vän och broder Aleksandr fortsätter och ger nya frukter. Översättningen av Laurencys *Livskunskap Fem* till ryska – *Знание жизни Пять* – är nu fullbordad, varmed samtliga åtta på svenska utgivna böcker av Laurency nu föreligger i fullständig och oavkortad översättning till ryska språket. Tidigare har även boken *Förklaringen – Объяснение* – översatts till detta språk. Alla dessa nio färdigöversatta böcker finns publicerade både på Förlagsstiftelsens hemsida, www.laurency.com, och på denna hemsida, www.hylozoik.se, i respektive rysk avdelning. Det ryska arbetet fortsättes nu med översättning av texter hörande till ljustekniken. Först översattes *Ljusteknikens långa tanke, del ett* och *Om pytagoreiska aktiviseringsmetoder* – på ryska: *Длинная мысль световой технологии, часть первая* respektive *О пифагорейских методах активизации* – varefter arbetet med att översätta boken *Ljusteknikens grunder* påbörjats; hittills har de tre första av bokens tolv delar översatts; bokens ryska titel är *Основы световой технологии*. Dessutom har red:s uppsats *Några problem rörande människans medvetenhetsutveckling i Alice A. Baileys framställning och deras lösning*

enligt hylozoiken översatts: *Некоторые проблемы развития человеческого сознания в изложении эзотерики Алисой А. Бейли и их гилозоическое решение*. Alla de nämnda översättningarna finns publicerade på denna hemsida, www.hylozoik.se, i dess ryska avdelning; Laurencys texter dessutom på Förlagsstiftelsens officiella hemsida, www.laurency.com, i dess ryska avdelning.

Vi fortsätter att publicera vår bortgångne broder Josés spanska översättningar efterhand som dessa blir färdigredigerade. Sålunda är nu de tre återstående avdelningarna av *El conocimiento de la realidad (Kunskapen om verkligheten)*, nämligen *Visión de un esoterista de la historia de la filosofía europea (En esoterikers syn på europeiska filosofiens historia)*, *La antroposofía – la ciencia espiritual de Steiner (Steiners antroposofiska andevetenskap)* och *El yoga a la luz del esoterismo (Yogan i esoterisk belysning)* klara i spansk översättning. Dessa texter finns publicerade på Förlagsstiftelsens hemsida, www.laurency.com, i dess spanska avdelning, liksom även på denna hemsida, www.hylozoik.se, i dess spanska avdelning. Därmed föreligger tre av Laurencys böcker i fullständig spansk översättning: *La piedra filosofal (De vises sten)*, *El conocimiento de la realidad (Kunskapen om verkligheten)* och *Conocimiento de la vida Dos (Livkunskap Två)*. Om det spanska arbetet kan vidare nämnas att översättningen av boken *Kosmisk intelligens* fortskridit med ytterligare tre delar, *Intelligensens framtid*, *Devaevolutionen, del ett* och *Devaevolutionen, del två*; på spanska *El futuro de la inteligencia*, *La evolucion dévica, primera parte* och *La evolución dévica, segunda parte*, publicerade på denna hemsida, i dess spanska avdelning. Stor och nödvändig hjälp i denna redigering av spanska texter har lämnats av vår broder ARC.

Vår kära Irmeli har till sitt finska modersmål översatt Laurencys uppsats *Rättsuppfattning*, ingående i *Livkunskap Ett: Oikeuskäsitys*. Denna text finns nu publicerad på Förlagsstiftelsens officiella hemsida, www.laurency.com, i dennas finska avdelning.

Nyheter från föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling

Föreningen har glädjen meddela att boken *Greve de Saint Germain – Det adertonde århundradets stora gåta* av G. Halfdan Liander, som Dodekaeder Förlag nu ger ut i en ny, mycket begränsad upplaga, inom kort skickas till tryckeriet. Boken kan beställas från och med den 24 september i Dodekaeder Förlags bokhandel: <https://www.veidos.org/produkt/greve-de-saint-germain-det-adertonde-arhundradets-stora-gata/>

Förbeställningarna effektueras omkring den 1 november och faktureras i samband därmed.

TREDJE KAPITLET

TOLERANS

3. Tolerans. – Du måste hysa fullkomlig tolerans mot alla och för andras religion ett lika uppriktigt intresse som för din egen. Ty deras religion är liksom din en väg till det högre. Och för att hjälpa alla måste du förstå alla.

A.B. – Toleransen hör nog till de dygder man i våra dagar talar mest om men minst övar. Den är en av de svårast förvärvade dygderna, ty när människor starkt tror på och högt skattar en viss tro, är de naturligt nog böjda för att söka tvinga den på andra. Ur denna aggressivitet har alla religionsförföljelser och -krig uppstått. Men också denna aggressivitet är bättre än likgiltighet, som så ofta förväxlas med tolerans. Likgiltighet är icke tolerans och bör aldrig uppfattas såsom sådan.

Nu för tiden råder det mycket ringa förföljelse från statens sida, men det förekommer alltjämt mycken förföljelse i samhället och inom släkter. Statlig religionsförföljelse förövas i vissa länder, där fritänkarpartiet har övertaget. Fritänkarna har varit så förföljda att frestelsen till hämnd varit alltför stark, fastän de i detta fall handlar i rak motsats till sina egna principer. Jag hoppas att det blott handlar om reaktionen på den förföljelse de religiösa utsatte dem för och att det snart skall upphöra.

I världen finns alltjämt mycket av den anda, ur vilken allt slags förföljelse uppstår, och ibland finner staten det nödvändigt att framtvunga fördragsamhet, såsom i Indien, av fruktan för att det annars leder till oroligheter och störningar. Den tysta acceptans, vi finner råda mellan medlemmar av olika trosläror i länder, där skilda religioner är mer eller mindre i jämvikt, beror till stor del på ömsesidig fruktan. Den tolerans som då finns springer således ur något ganska ovärdigt motiv.

Den som studerar esoterik måste vara inriktad på att hysa den vänliga känsla som växer ur insikten om att jaget hos var och en finner sin egen väg. Detta är den enda riktiga inställningen och intet mindre än intagandet av den gör toleransen till en utbredd dygd. Vi måste inse att varje människa har sitt eget sätt att söka det högsta och måste lämnas full frihet att följa detta. Detta innebär icke endast att man ej försöker draga in en annan i sin egen religion utan även att man icke söker påtvinga honom tankar och åsikter, icke söker rubba de trossatser han finner gagneliga. En dylik fullkomlig fördragsamhet är det mål ni har att sträva emot. Detta är något himmelsvitt skilt från det som människorna i världen ofta anser vara tolerans – den halvt föraktfulla känslan av att religiösa ting egentligen inte har så stor betydelse utan är nyttiga endast såsom ett slags polisstyrka ägnad åt att hålla folk i styr. Men en människas religion måste vara helig för er, eftersom den är helig för henne. Den vita logen tillåter ingen att inträda i sitt brödraskap som ej utvecklat denna inställning till en avsevärd grad.

C.W.L. – Det finns kanske för närvarande större tolerans än som rått sedan det stora romerska imperiets tid, och den är mycket lik den som då rådde. Vi får höra om de egendomliga sätt, på vilka romarna uppges ha behandlat de tidiga kristna. Omsorgsfull forskning har visat att de mest omfattande förföljelser, man skrivit så mycket om, aldrig ägt rum. Det är däremot sant att de kristna själva ådrog sig obehag. Jag menar inte att förhållandena inte var i vissa avseenden barbariska. Men de tidiga kristna synes ha varit uppstudsiga människor, och när de råkade i delo med myndigheterna, var det inte på grund av sin religion utan på grund av vad de sade och gjorde. Romarna välkomnade inte det slags broderskap de tidiga kristna förkunnade. Det liknade alltför mycket: ”*Sois mon frère ou je te tuerai.*” De kristna brukade inte utföra små ceremonier, som betraktades såsom bevis på lojalitet mot staten. I olikhet mot andra medborgare kastade de inte en nypa rökelse på ett altare eller hällde inte ut en droppe vin till kejsarens ära – handlingar mer eller mindre likvärdiga med vad man i dag gör i London, när kungen åker förbi: man lyfter på hatten. Det romerska imperiet var det mest toleranta i världen. Romarna

brydde sig icke det ringaste om vilken gud en medborgare dyrkade. De hade ett väldigt panteon och lät uppföra tempel åt alla slags gudar, och sedan de insett att Kristus dyrkades såsom en gud, lät de genast uppföra en staty åt honom. Deras tolerans gick verkligen ända till likgiltighet.

Många av dessa gamla romare är numera inkarnerade i det engelska folket. Det finns nu många människor, som är toleranta mot alla trosformer, just därför att de själva inte tror på någon av dem. De betraktar religionen såsom en angenäm saga att roa damerna med men naturligtvis ingenting som en man skall taga på allvar. Det är inte detta slags tolerans vi skall inrikta oss på. Vår tolerans måste stamma ur en insikt om att även andras tro är vägar till det högsta. När den verkligt tolerante träder in i en kyrka eller ett tempel, som tillhör en religion annan än hans egen, anpassar han sig till de för denna religion rådande bruken, icke enbart därför att det är seden, utan även därför att han hyser aktning för de människor som är annorlunda än han själv och den religion som är en annan än hans egen. Det finns sådana som går in i en kyrka och sedan vägrar att buga inför altaret och även avsiktligt vänder detta ryggen. Jag har känt människor, som försökt träda in i en moské utan att taga av sig skorna. Man har inget att göra i en kyrka eller i en helgedom tillhörig en annan religion, om man inte är beredd att uppföra sig så att man inte sårar de troendes känslor. Om man anser det orätt att knäböja inför altaret i en katolsk kyrka, kan man alltid stanna kvar utanför, och om man anser det felaktigt att taga av sig skorna, skall man inte träda in i moskén.

Alla människor är manifestationer av det enda jaget. Den form, en annan människas strävan mot det högre antar, skall därför respekteras. Ofta tar sig denna strävan barnsliga uttryck, men ingen god människa skulle göra sig lustig över dem eller söka förmå andra att vända sig emot dem, ty det mindre utvecklade intellektet kan inte förväntas anlägga det synsätt som tilltalar ett mer framskridet tänkande. Toleransen leder oss alltid till att med de gamla romarna säga, ”jag är en människa, och intet mänskligt är mig främmande”, och därmed söka förstå den andres sätt att se. Även såsom en övning för oss själva torde denna metod snart visa oss i hur många olika vinklar sanningens strålar kan speglas av den mänskliga tanken. Världen skulle bli enformig, om allt gjordes på blott ett enda sätt. Den skulle bli liksom ett fängelse, där förekommande rutiner utföres vid samma tid varje dag och på samma sätt.

Det råder vissa allmänna uppdelningar, sådana som man till exempel finner hos katoliker respektive protestanter. Den som tillhör någondera riktningen, uppfattar kristendomen ur sin synvinkel. På ömse sidor finns många, som är alldeles oförmögna att förstå den andra sidan. Katoliken anser att en myckenhet av ceremoni bör ingå i gudstjänstfirandet, att detta bör göras så skönt det kan, så att det kan förhålliga den gud han dyrkar och vara tilltalande för människorna. Han känner djupt att riterna, ceremonierna och allt detta sköna som inramar dessa är honom till det största gagn i hans hängivenhet. Protestanten däremot anser allt detta mycket orätt och förskräckligt, emedan det leder hans tanke bort från gudstjänstens inre mening. Kanske protestantens tänkande är så beskaffat att han inte kan vara uppmärksam på alla dessa ceremonier och samtidigt begrunda deras inre mening. Det som så starkt tilltalar den katolska människotypen skulle han uppfatta snarare såsom ett förtret, en störning – något som blandar sig i hans inre hängivenhet.

Det finns många människor, som känner att deras hängivenhet och strävan mot det högre blir oklar och obestämd, när endast subjektiva gudstjänstformer brukas. Den yttre formen ger dem stor tröst och hjälp, så varför skulle de då inte få denna? De som finner ceremonin, statyn, bilden, den fysiska manifestationen ge dem en stark tillfredsställelse och inspiration, hör alldeles avgjort till någon av de sju stora utvecklingslinjerna, som leder till gudomen. De som inte önskar någonting av detta, som snarare finner dem onödigt krångliga och störande, har sin egen utvecklingslinje. Låt dem vara till freds med denna. Varför skulle vi blanda oss i detta?

Liksom var och en av oss har sitt eget språk, som han har till sitt modersmål, så har han även vad som kunde kallas sitt religiösa språk – ett sätt, på vilket hans tankar, känslor och strävanden tar sig sitt mest omedelbara uttryck. Det vore i högsta grad dåraktigt att förakta en fransman

därför att hans språk skiljer sig från vårt eget, och lika dåraktigt är det att förakta någon därför att hans religion skiljer sig från vår egen. En fransman säger *maison* i stället för "hus" men menar exakt detsamma. Det vore befängt hävda att det ena ordet är bättre än det andra. Man drar sig till minnes den ryktbare mr Lillyvick, en gestalt i Dickens' roman *Nicholas Nickelby*. Sedan han fått veta att det franska ordet för "vatten" är *l'eau*, avgjorde han att franskan var ett torftigt språk. Det berättas också om en gammal gumma, som under napoleonkrigen bad till gud att låta engelsmännen segra och som, när någon påpekade för henne att människorna på andra sidan Engelska kanalen nog bad för fransmännens seger, svarade: "Vad har det för betydelse? Hur kan gud förstå dem, när de talar sådan rotvälkska?"

Det finns ingen som helst anledning till att envar inte skulle följa den väg till gudomen han funnit vara den rakaste och därför passa honom bäst. Det enda som behövs för att frid och harmoni skall råda är att alla erkänner detta faktum. Envar bör säga, "Jag föredrar min egen väg, men jag är fullkomligt villig att låta alla andra åtnjuta samma privilegium, så att också de får välja den väg som synes dem den bästa." Detta är knappast för mycket begärt, likväl är det ej så många, som vill bevilja dem detta. Var och en känner att det som är bäst för honom själv, måste vara det också för alla andra. Den vidare synen inser att det finns många vägar, att de alla i lika mån leder till det högsta och att varje människa bör ges friheten att taga den väg som kan bäst inspirera henne.

Jag medger att det finns ett sinnelag, som jag personligen finner svårt att förstå – det slags översvallande religiösa hängivenhet som till gudomen knyter allehanda sockersöta beteckningar, som hämtats från kärleksdikter och -romaner. Den stöter mig och ger mig ett intryck av vanvördnad, även om jag förstås vet att den är uppriktig och välmenande. De som tycker om detta, kanske anser mig kall och torftig i mitt uttryck, då det är min läggning att anlägga sunda förnuftets syn på allt och söka resonera om det och förstå det.

De andaktsböcker, som skrivits för högre slags människor i varje religion, är sinsemellan anmärkningsvärt lika. Om man till exempel jämför dem som brukas av romersk-katolska kyrkans bekännare med dem som brukas av Shrī Rāmānujāchāryas anhängare, finner man dem snarlika. Också är det liv en god kristen lever detsamma som det en god hindu, buddhist, muslim eller en god människa av vad slags religion som helst lever. Samma dygder övas, samma mål eftersträvas, samma laster skys av dem alla.

Men för att uppnå denna fulländade tolerans måste du själv vara fri från trångsynthet och vidskepelse.

A.B. – Den trångsynte är den som tar hänsyn enbart till sina egna åsikter och inte andras. En mycket god kvinna – men också en mycket trångsynt anhängare av en av de mest inskränkta evangelikala sekterna – sade mig att jag aldrig borde läsa någon bok, som icke var skriven exakt enligt mitt eget religiösa synsätt. Detta är den trångsyntes ståndpunkt – aldrig taga del av en annans synsätt, som kan rubba ens eget. Det är raka motsatsen till den ståndpunkt sanningsökaren, den som vill leva det högre livet, intar. Han försöker taga del av alla slags sätt att se på en sak för att uttröna de många olika vinklar, vari sanningens strålar har nått mänsklig tanke och brutits av denna. Om man vill nå sanningen, måste man studera alla dessa olika synsätt och åsikter och sedan tillgodogöra sig den lilla eller stora sanning de kan innehålla.

Det är också gott att studera människors vidskepelse. Ty, såsom den stora utsagan i Upanishaden säger: "Sanningen allena segrar, icke lögnen." Vidskepelse får sin styrka av det lilla smul sanning de innehåller. Man bör söka reda på detta brottstycke av sanning. Den trångsynte ser förstås blott till det falska i dem, men man bör lära sig något om alla religioner. Därvid skall man inte studera dem i missionärens anda utan med sympati. Och samma förfarande bör man tillämpa vid studiet av politiska och sociala frågor.

Man måste även förstöra vidskepelsen, vilken senare i denna bok betecknas såsom en av de tre stora synder som gör den största skadan i världen, eftersom den är en synd mot kärleken. Religion och vidskepelse har så sammanblandats i världen att det är nödvändigt att i vår tanke

skilja dem åt genom att noga definiera dem. Den definition av vidskepelse jag tycker bäst om – ehuru den inte täcker hela området – är att anse det oväsentliga väsentligt, att taga en bisak för huvudsaken. I religiösa dispyter strider människor om någon obetydlig sak, och i regel företräder vardera sidan sin egen missuppfattning av sanningen.

En annan definition av vidskepelse – som inte heller den täcker hela företeelsen – är att den är en tro, som saknar förnuftig grund. Således är många sanningar vidskepelse för de människor som hyllar dem, då de inte har någon god och säker grund för att göra detta. Herren Buddha sade att den enda rätta grunden för att tro något visst är att det överensstämmer med vårt förnuft, vårt sunda förnuft, så att vi kan säga att vi själva vet det. Om vi prövar det enligt denna måttstock, så visar det sig att det mesta av de flestas religion kan hänföras till vidskepelse. För dessa människor har det egentligen ingen betydelse, men för dem som söker nå vägen betyder det att de bör lämna därhän allt som de enligt sin intuition och sitt förnuft finner icke hålla måttet. Allt eftersom vi utvecklar detta högre sinne, som vid första anblicken igenkänner sanningen, blir vi i stånd att fatta allt mer av sanningen. Då växer inom oss en djup inre övertygelse, och när en sanning framläggs för oss, vet vi att den är riktig. Detta sinne har i fysiska världen sin motsvarighet i synen. Det är förmågan av buddhi, rent förnuft. Vi bör alla utsätta våra trossatser för detta prov, ty vi har ärvt mycket sådant, som är blotta vidskepelse för oss. När vi så gör detta och i den mån denna inställning blir en vanesak för oss, kommer vi att göra oss av med vidskepelsen och utveckla toleransen.

C.W.L. – Vidskepelsen har ofta haft ett mycket starkt grepp om människors tänkande, så att det ibland har sagts att det är omöjligt att ha religion utan denna. Förvisso råder det mycken förvirring i religiöst tänkande, och mycket därav är oförnuftigt. Men i alla sådana fall, där tron på något visst är mycket utbredd, finns sannolikt ett brottstycke av sanningen någonstans där bakom. Allmänt sett är vidskepelse icke blott och bart påhitt, utan förvrängningar eller överdrifter av något faktiskt. Vår president anförde en gång ett välkänt indiskt exempel på en vidskepelse. Det levde en gång en helig man, som till husdjur hade en katt. Denna katt var sin ägare så tillgiven att denne, när han skulle förrätta sina religiösa riter, måste stilla katten genom att binda den vid en stolpe till sin säng. Människor som iakttog detta tänkte att det var ett nödvändigt inslag i själva riterna, och med tiden föll det övriga i denna bort, så att det enda inslag i den som blev kvar var traditionen att binda en katt vid en sängstolpe.

De skrivare och fariseer, som Kristus skarpt klandrade såsom hycklare och liknade vid vitmenade gravar, uppvisade ett liknande slags vidskepelse. Han sade att de betalade tionde av mynta, anis och kummin. Då de ju var befallda att betala tionde av allt vad de ägde, redovisade de petnoga även småsaker motsvarande salt och peppar hos oss men glömde fullständigt det i lagen som var långt viktigare – rättfärdighet, barmhärtighet och tro.

Vidskepelse rörande söndagen är ett allvarligt problem i somliga delar av Storbritannien, i synnerhet i Skottland, där denna veckodag har gjorts utsägligt ledsam. Tanken var ursprungligen att till det yttersta nedbringa den mängd vanligt arbete, som måste utföras denna dag och därmed göra denna till en dag, som kunde ägnas åt andliga ting. Gudstjänstsidan har dock kommit mycket i skymundan, och det råder mer dryckenskap och allmän lössläpplighet även i andra avseenden på söndagarna än på andra veckodagar – förvisso ett exempel på att anse det oväsentliga väsentligt. Eftersom det finns åtminstone en veckodag, då det är tänkt att människor skall vara religiösa, tycks människor ofta ha den inställningen att det inte är så allvarligt att strunta i religiösa läror och ideal veckans övriga dagar. Jag har iakttagit att de som inte håller söndagen i helgd, såsom hinduer, buddhister och andra – har religionen närvarande i livet på ett sätt man inte finner hos kristna. Jag menar inte att de alla är goda människor, lika litet som alla kristna är det, men religionen betyder mera för dem än den gör för den genomsnittlige kristne, som ofta tycker att han fyllt alla sina religiösa plikter, om han går i kyrkan en dag i veckan.

Vår president har definierat vidskepelse också såsom varje slags tro som saknar förnuftig

grund. Det är alldeles förnuftigt tro att jorden vrider sig runt sin axel, att det finns främmande länder vi inte besökt, att det finns atomer och elektroner, som är alldeles utom räckhåll för fysisk syn, eftersom vi har goda grunder för dylik tro. Men det finns många vitt spridda tros-satser som inte hör hit. Den vanliga kristna tron på den eviga helveteselden och de eviga straffen är ingenting annat än en särskilt skadlig vidskepelse. Det finns ingen som helst förnuftig grund för den. Likväl är det så att man inte kan säga detta till en genomsnittlig kristen utan att han skulle invända att den som säger detta är en gudsförnekare och hånar hans religion. Den förste som lärde detta kanske trodde på det eller inte trodde på det, men miljoner har gjort det och därmed alldeles tydligt hemfallit åt vidskepelse.

Det enda som ur kristen synvinkel borde äga någon tyngd i sammanhanget, är vad Kristus själv yttrade i saken. Det är visst åtta bibelställen, där han förment uttalar sig om detta eviga straff. Vart och ett av dessa ställen kan visas icke ha något att göra med den folkliga föreställning som förbundits med dem. En mycket värdefull bok i detta ämne, *Salvator Mundi*, skrevs av en kristen präst, Samuel Cox. Han undersöker mycket omsorgsfullt vad Kristus påstås ha sagt och visar övertygande att det inte finns något stöd i Bibeln för tron på de eviga straffen. Det finns förvisso ingen förnuftig grund för dylikt, ty om gud är en kärleksfull fader är det absolut omöjligt.

Man torde ha väntat sig att nutidens kristna skulle ha vuxit ifrån denna fasaväckande vidskepelse, som vållar ett oerhört ont i denna värld. Men miljoner har inte gjort det, och man fortsätter att lära ut den. För icke så länge sedan såg jag en romersk-katolsk katekes för barn, och i denna framställdes på samma gamla dåraktiga sätt de gamla föreställningarna om helvetet såsom en ort för eviga plågor. Vad gäller den undervisning, man ger små barn, kunde vi lika gärna leva på den mest brutala medeltiden. Många kristna sekter har visserligen numera höjt sig över denna nivå, men den äldsta och största kyrkan håller alltjämt fast vid dessa medeltida läror. Enskilda präster må bortförklara hela saken ungefär såsom vi gör, men det tryckta ord, de lär små barn, är något ytterligt fasaväckande och hädiskt, ty det låter dessa börja livet med en alltigenom felaktig gudsföreställning, som fyller deras liv och sinnen med fruktan och grymhet till allvarlig skada för deras karaktär och utveckling.

Den lära herren Buddha förkunnade om tro och förnuft, som jag redan anfört, är alldeles utmärkt. Efter hans död sammankallade hans efterföljare ett stort möte för att avgöra vilka av de många yttranden, tillagda honom, som skulle godtagas såsom hans egna ord. Den allra första regel mötesdeltagarna fastställde var: "Det som strider mot det sunda förnuftet är icke Buddhas lära." Utgående från detta uteslöt de allt, som icke uppfyllde detta krav, och yttrade: "Detta är uppenbart icke sunt förnuft. Han kan omöjligt ha sagt det." Därmed kunde de möjligen ha förkastat några goda yttranden de ej förstod, men i gengäld skonade de sin religion för en stor mängd vidskepelse. De stora religionernas grundare, Muhammed undantagen, nedlade inte sin lära i skrift. Det sägs emellertid att Buddha skrev en bok, som förvaras av adepterna och inte ges ut till världen. Vanligen förflöt tre eller fyra generationer innan lärorna nedlades i skrift, och vid det laget hade skrifterna sammanställts ur flera källor. Så till exempel har forskare i Jesajas bok i Gamla testamentet funnit åtta olika skikt av tradition – tre Jesaja, den ene efter den andre, sedan en grupp och så vidare. Det inträder förfall i religionen, när människor skriver ner icke vad de vet utan vad de fått höra och sedan börjar tvista om småttigheter.

En annan grund till förvirring ligger däri att en ny religion som uppstår sprider sig liksom en erövringsvåg över redan befintliga trosformer utan att utplåna dessa. En klok härförare försöker vid erövringen av ett land att i viss mån och för att mildra motsättningarna anpassa sin maktutövning till det underkuvade folket. På liknande sätt har religionerna anpassats till de olika samhällen som antagit dem. Sålunda fortsätter kineser och japaner med sin gamla ankult, såsom japanernas shinto, men har till denna fogat den buddhistiska etiken. På Ceylon har man en mycket materialistisk religionsform, enligt vilken det enda hos människan som går vidare från liv till liv är hennes karma. Likväl talar de om sina tidigare liv och hoppas att i något framtida

liv uppnå nirvāna. Även de kristna har antagit vissa högtider som firades i de folk vari kristendomen spreds men anknöt påpassligt dessa fester till kristna helgon, vilkas namn numera förknippas med dessa högtider.

Spår efter de gamla traditionerna påträffas således överallt – djävulsdanser på Ceylon, Kālī-kulten i Indien och så vidare – och dessa kvarlevor tas ibland för det väsentliga och utgör därmed en ymnigt flödande källa för vidskepelse.

Man kan ibland veta något utan att kunna resonera om det – detta är den andra sidan av saken. Det högre jaget vet och på goda grunder men kan ibland inte föra ner sina grunder till den fysiska hjärnan, ehuru själva faktum att jaget vet tränger igenom. När en ny sanning framläggs för oss, vet vi alltså genast om vi kan godtaga den eller ej. Detta är icke vidskepelse, utan en intensiv inre övertygelse. Jag tror inte att man någonsin finner någon med denna intensiva övertygelse om helvetet. De tror att de kommer att brinna för evigt därför att detta är vad de fått lära sig. Detta tal om övertygelse kanske låter litet grand som att överge förnuftet till intuitionens förmån, men då bör man betänka att just det ord, buddhi, som vi översätter med ”intuition”, i Indien kallas ”rent förnuft”. Det är det högre jagets förnuft, som är av ett högre slag än det vi har i lägre världar.

Mästaren behandlar ytterligare ämnet vidskepelse:

Du måste lära dig att inga ceremonier är nödvändiga. Annars tror du dig själv på något sätt bättre än de som icke utför dem. Du får icke fördöma dem som alltjämt håller fast vid ceremonier. Låt dem göra så som de vill. De får dock icke hindra dig, som vet sanningen – de får icke söka påtvinga dig det som du har vuxit ifrån. Tag hänsyn till allt, visa vänlighet mot allt.

C.W.L. – Att mästaren så starkt talade emot ceremonier kanske berodde på att Alcyone vid denna tid hade nått den ålder, varvid livet för en yngling av brahminkasten, som Alcyone tillhörde, brukade fyllas av sådana ting. Det finns vid denna ålder en tendens hos en gosse att på grund av dessa ceremonier känna sig mycket märkvärdig, då han hamnar alldeles i centrum för den uppmärksamhet som omger *upanayana* eller gossens invigning i kastens fulla privilegier. En rättrogen brahmins liv fylls av ceremonier. Han skall utföra vissa handrörelser och läsa vissa texter, när han stiger upp på morgonen, badar, äter och nästan vad han än företar sig. Det fanns nog i Alcyones omgivning vissa människor, som sökte förmå honom att förrätta dessa riter alldeles fullständigt, då de fruktade att den moderna skolgång han genomgick och de europeiska vänner han fått kunde ha avlett honom från hans folks gamla kult. Mästaren skyddade därför sin lärjunge med orden att dessa ting inte alls var nödvändiga och att han, vare sig han förrättade dem eller avstod från dem, måste akta sig för att hemfalla åt villfarelsen och dårskapen att för den skull anse sig förmer än andra.

Kristna ceremonier skiljer sig från hinduiska och buddhistiska däri att de vanligtvis utföres av ett antal människor tillsammans. Hinduer och buddhister dyrkar alltid individuellt, medan kristna gör det huvudsakligen kollektivt. Även om inga av dessa ceremonier är nödvändiga (annat än för dem, vilkas temperament är så starkt bundet till dem att de egentligen inte kan vara lyckliga utan dem), utgör de likväl ett slags vetenskap, som på alldeles bestämda sätt sysslar med högre världars naturliga krafter.

Det finns många sätt, på vilka andlig kraft kan utgjutats över världen. Det som vi finner i mässans, den heliga nattvardens eller den heliga eukaristins ceremoni, är ett förfarande som inrättats av kristendomens själve grundare för spridandet genom hans kyrka av det som gemensamt kallas gudomlig nåd – vissa från högre världar utgående andliga krafter, vilka givetvis inte är övernaturliga utan överfysiska. Han ordnade det så att den officierande prästen, av vad slag han än månne vara, skulle tjäna såsom en kanal för utgivandet av denna kraft. Det hade varit så mycket bättre, om prästen vore en verkligt god människa, fylld av tankar på hängivenhet och tjänande. Men det är så ordnat att ceremonin har sin verkan, hur med prästens karaktär än förhåller sig, detta för folkets skull. Den allmänna kristna planen är att det skall finnas kyrkor

jämmt utspridda över landet, så att den kraft som utgjøtes kan stråla ut och nå alla. Denna ceremoni gör miljontals människor något mycket gott, men att säga att den är nödvändig för frälsningen vore vidskepelse.

Olika slags krafter kanaliseras genom olika ceremonier. Hur andliga de än må vara, verkar de alla enligt naturlagarna. Om man skall ha gagn av dem i fysiska världen, måste man således ha någon fysisk mekanism inrättad, genom vilken de kan verka. Det är detsamma som med elektriciteten. Denna kraft finns hela tiden överallt omkring oss och är alltid i verksamhet, men om man vill att den skall utföra ett särskilt arbete på ett särskilt sätt på en särskild plats, måste man förse den med ett visst fysiskt maskineri, genom vilket den kan verka.

A.B. – Mästaren säger att inga ceremonier är nödvändiga, och alla religioner erkänner denna sanning. I Indien är det sannyāsīn, som åtnjuter det högsta anseendet, och han utför inga ceremonier över huvud taget. Han sliter sönder och kastar bort den heliga tråden, som var hans viktigaste egendom och som han utrustades med såsom gosse, när han invigdes i sin kast, och som han burit genom livet såsom sin heligaste symbol, ända tills han blev en sannyāsī.

Ceremonier är nödvändiga endast så länge som människan inte nått insikt och sann kunskap, så länge som de hjälper henne att hysa de rätta känslorna, att stilla tankarna och sträva ädelt. Det stora flertalet människor är alltjämt outvecklade och behöver all den hjälp de kan på något sätt få. Ingen vis människa fördömer därför ceremonier, även om hon själv inte har behov av dem. Bhagavad-Gītā är den skrift sannyāsī håller särskilt högt, men däri sägs också: ”Den vise må icke oroa de ovisa, som är fästa vid handling, utan ge all handling sitt bifall, medan han handlar förankrad.” Barnet, som lär sig gå, griper tag i allt som är fast nog att hjälpa det att stå upprätt – stolar, bordsben och väggar. Likaså är ceremonier stöd avsedda för den som inte är stark nog att själv hålla sig upprätt. Allteftersom människan utvecklas, förfinas hennes ceremonier, blir skönare och mer symboliska. Till sist når hon ett stadium, där hon inte längre har bruk av dem, och då låter hon dem fara. Det finns två slags människor, som icke utför ceremonier – de som står över dem och de som står under dem.

Ansvaret för att välja rätt tidpunkt för ceremoniernas övergivande ligger helt och hållet hos människan ifråga. Envar måste själv fatta beslutet. Ingen kan påtaga sig ansvaret att säga när en människa skall bli en yogī. Detsamma gäller ceremonier. Ingen får klandra den som beslutar att överge dem eller väljer att behålla dem. Ibland kan en människa på grund av sin ställning i samhället känna sig alltjämt bunden att förrätta dem. Hon är ensam ansvarig för sitt val, varför vi ej får fördöma dem som utför ceremonier och ej heller dem som avstår från att utföra dylika.

Ceremonier kan vara farliga likaväl som gagneliga. I den gamla hinduismen fanns en sträng regel, som förbjöd yttrandet av vissa formler i en folksamling. Denna regel var uppställd icke för att undanhålla folket någon välgärning, såsom man nu för tiden av okunnighet ibland antar, utan för att förebygga den skada vissa vibrationer annars kunnat vålla somliga människor. Det var av denna anledning Manun uppställde den lag som lyder att endast brahminer, som är lärda och för en god vandel, får inbjudas till *shrāddha*-ceremonierna. Den som besitter en viss kraft men ej förstår när han bör bruka den och när han bör avstå därifrån, kunde kanske, om han deltog i vissa ceremonier, lägga i formlerna en sådan styrka att denna kunde skada de närvarande. Den som börjat förvärva dylik kraft, gör därför klokt i att icke delta i dylikt. Jag fann till exempel, när jag vid ett tillfälle i Gayā bevistade *shrāddha*-ceremonier, att jag hade kunnat skada prästerna, om jag till deras kraft lagt min egen, ty vissa av de mantraer de reciterade var utomordentligt mäktiga. Dessa präster framkallade dock inte denna kraft, emedan de var okunniga och inte heller levde särskilt rent. Madame Blavatsky gav esoterikstuderande rådet att inte ansluta sig till en folksamling, såvida de inte vore i fullständig samklang med denna, icke blott på grund av någon inverkan den kunde utöva på deras egen aura utan därför att deras egen kraft kunde göra större skada än nytta. I dylika fall kan det ibland hända att den som äger kunskap anser det bäst att inte delta i vissa ceremonier, medan däremot en annan, som inte ägde kunskap om hur man uttalar formlerna för att framkalla den kraft de faktiskt

innehåller, kan deltaga med fullständig säkerhet för de omgivande, oavsett vad slags människor dessa är.

Nu, när dina ögon öppnats, kanske somliga av de läror du förut trott på, de ceremonier du förut utövat, förefaller dig oförnuftiga. Kanske de också är det. Men även om du icke längre kan deltaga i dem, håll dem likväl i aktning för dessa goda själars skull, för vilka de alltjämt är viktiga. De har sin plats och sitt bruk. De är liksom de dubbla linjer som i barndomen ledde dig att skriva rakt och jämnt, tills du lärde dig att skriva långt bättre och friare dem förutan. Det var en tid, då du behövde dem, men nu är den tiden förbi.

A.B. – När vi blir äldre och klokare, blir det ofrånkomligt att somligt vi förut trodde på förefaller överkligt och rentav oförnuftigt. Likväl kan vi betrakta det vänligt och medkännande, liksom vi kan se på ett barn, som sköter en bunt trasor, som hon låtsas vara en docka. Från en synpunkt betraktad är barnets handling något grotesk, men den gör henne verkligen gott, ty den utvecklar modersinstinkten hos den lilla flickan, och när hon kramar, smeker och tröstar sitt fantasibarn, övar hon sig i moderns ömhet och beskydd, vård av och omtanke om de svaga och hjälplösa. När vi ler åt det lilla barnet, är vårt leende därför mycket ömt och vänligt. Det är detsamma med våra gamla trosläror och ceremonier. De har haft sin plats och de har haft sitt bruk.

Om vi finner någon vild stam utföra ceremonier, som för oss ter sig alldeles oförnuftiga, eller när vi ser, som vi ofta gör i Indien, ett tygstycke knutet till ett träd i en by såsom en offergåva, skall vi inte förakta de torftiga yttre uttrycken för vildens eller bybons hängivenhet – vi skall i stället se till den bakomliggande känslan. Deras ödmjuka offergåvor betyder kanske för dem lika mycket som de dyrbaraste skänker betyder för oss. Samma anda bär upp dem.

Alla yttre offergåvor är onödiga. Den enda välbehagliga är hjärtats offervilja, och när denna beledsagar gåvan, blir den enklaste skänk välbehaglig. Därför heter det i *Gītā* att även ett blad, en blomma, en frukt eller litet vatten, om dessa ting frambäres med hängivelse, är välbehagliga för den högste. Det vore en hård gärning och knappast något tecken på broderskärlek att söka hindra dylikt – att till exempel slita loss tygstycket från trädet, såsom ibland skett – det skulle visa en fullständig brist på enhetskänsla.

C.W.L. – Var alltid mild och vänlig mot det barnsliga – såväl hos barnen som hos den nuvarande utvecklade mänskligheten. Vår president talade om ett litet barn, som skötte ett trasbylte och låtsades att det var en docka. Det är naturligtvis vidskepelse, men samtidigt faller det aldrig någon in att klandra barnet för denna. I fysiska världen är det ett trasbylte, men i barnets fantasi är det kanske nästan något levande med alla det levandes egenskaper. Man kan inte störa denna tanke hos barnet utan att skada utvecklandet av de goda känslor som håller på att väckas.

Hon nämnde även det vanliga indiska bruket att knyta ett tygstycke vid ett träd såsom en offergåva till gudomen. Den genomsnittlige kristne missionären torde reta sig mycket på detta och därmed visa sin okunnighet, eftersom offergåvan framburits i fullständigt god tro. Den jämförelsevis primitiva och barnsliga själen menade väl, och saken bör liksom barnets trasdocka tagas för vad den är. Man håller en smula vatten såsom ett dryckesoffer eller frambär en blomma – visserligen mycket små offergåvor, men varför skulle de föraktas? Kristus själv sade att den som gav en bägare kallt vatten i hans namn och för hans skull ingalunda skulle bli utan lön. Man måste även minnas att nog inga människor, icke ens de mest primitiva uppfattar statyn eller bilden såsom själva verkligheten utan att de alla har något slags föreställning om gudomen bakom denna.

En stor lärare skrev en gång: ”När jag var barn, talade jag såsom ett barn, mitt sinne var såsom ett barns, jag hade barnsliga tankar; men sedan jag blev man, har jag lagt bort, vad barnsligt var.” Men den som glömt sin barndom och mistat medkänslan med barnen, är icke den som kan lära eller hjälpa dem. Se därför vänligt, mildt, fördragsamt på alla, och på alla lika, buddhister eller hinduer, jainaer eller

judar, kristna eller muslimer.

A.B. – Här har ni en exakt beskrivning av esoterikern. Han är den som inte glömt sin barn-dom. Han har vuxit till man men minns vad han gått igenom och kan därför hjälpa alla. För att skola oss i denna förmåga av medkänsla för alla och hjälpsamhet mot alla är det en god vana att översätta vår religions tankar till någon annan exoterisk religions språkbruk, att omsätta våra tankar i dess former. Vi har alla ett eget särskilt språk, på vilket vi uttrycker oss, tills vi når det stadium, där vi har ett gemensamt språk, på vilket vi kan tala med vem som helst. Den studerande gör klokt i att studera någon annan språk- eller religionsform än den egna. De som uppfostrats till kristna, kan pröva att tala och tänka med hinduismens språk. Då torde de lära sig att se på tingen ur hinduismens synvinkel och bli ganska förvånade över hur annorlunda de synes mot vad de hade föreställt sig. Hinduer kan likaledes lära sig att tala och tänka med kristet språkbruk.

Rāmākrishna, Vivekānandas guru, skolade sig på detta sätt. Han antog flera religioner i tur och ordning och följde för en tid varje sådan antagen religions seder och bruk. Sedan han antagit kristendomen, bad han kristna böner, använde kristna tänkesätt, rentav klädde sig såsom en kristen. På motsvarande sätt gjorde han med den ena religionen efter den andra och lärde sig därunder att leva sig in dem alla. Han använde alla yttre hjälpmedel han kunde finna på till stöd för denna sin strävan. När han sökte förverkliga naturens moderliga sida, som representeras i Västerlandet av Jungfru Maria och i Indien av Shakti, iförde han sig kvinnokläder och tänkte sig själv såsom kvinna. Resultaten av dessa övningar var förvisso i hans fall mycket vackra, ty alla de yttre skillnaderna religionerna emellan upphörde alldeles att påverka honom.

Hur skiljer sig icke detta från de flestas strävan! Likväl är det endast genom att leva sig in i allt som omger oss, som vi kan förbereda oss för lärjungaskapet. Rāmākrishna var i grund och botten en bhakta, en hängiven, och han lärde på detta sätt genom känslan.

Aspiranten bör för en tid söka tänka sig vara en hindu, en buddhist, en kvinna – något som han inte är. Mycket få män söker någonsin leva sig in i hur en kvinna känner, söker se på tingen såsom en kvinna ser på dem. Det är nog också mycket få kvinnor, som verkligen söker se på tingen från mannens synpunkt, men det är mera uttalat hos män – en man vill alltid känna sig såsom ”han”. Det synes mig att även teosofier ibland förbiser att vårt broderskap gäller utan avseende på könet.

Lär även att förstå hur tingen skulle synas er, om intrycken av dem nådde er genom någon viss atmosfär ni inte vore van vid. Ni måste söka övervinna vanan att betrakta tingen uteslutande från er egen ståndpunkt – dylikt är esoterikens motsats. Gör detta, och ute i världen skall man klandra er. Er opartiskhet och medkänsla skall man kalla likgiltighet. Det betyder icke det ringaste. Jag har i Västerlandet anklagats för att vara ”alltför hinduisk” och i Österlandet för att vara ”alltför kristen”. I Västerlandet använder jag nämligen västerländskt språkbruk, vilket Indiens folk icke tycker om, och i Österlandet brukar jag österländska uttryck, vilket människor i Västerlandet icke tycker om. Mitt svar på dylika klagomål är att jag talar till människor på det språk de förstår.

Dylika klagomål och dylikt klander uppstår genom att man ser på tingen nerifrån i stället för uppifrån. Att lära sig tala flera religioners språk är en av nödvändiga lärdomar för den som skall föra budskapet till många länder. Detta är ingen ny sanning, och det klander, som beledsagar en dylik handling, är heller inte nytt. Den stora förebråelse, som riktades mot Paulus, var att han var allt för alla. Han skrev: ”Ty fastän jag är fri och oberoende av alla, har jag dock gjort mig till allas tjänare, för att jag skall vinna dess flera. För judarna har jag blivit såsom en jude för att kunna vinna judar; för dem som stå under lagen har jag, som själv icke står under lagen, blivit såsom stode jag under lagen för att kunna vinna dem som stå under lagen. För dem som äro utan lag har jag, som icke är utan Guds lag, men i Kristi lag, blivit såsom vore jag utan lag, för att jag skall vinna dem som äro utan lag. För de svaga har jag blivit svag för att kunna vinna de svaga; för alla har jag blivit allt, för att jag i alla händelser skall frälsa några.” Från att ha

varit en av de mest trångbröstade blev han en av de mest vidhjärtade människor. Han hörde till en av de strängaste sekterna av judendomen, likväl blev han hedningarnas apostel – en anmärkningsvärd förvandling.

Esoterikern hör till ingen religion eller till alla religioner, allt efter hur man vill uttrycka det – exklusivt till ingen, inklusivt till alla. Tolerans är ingenting mindre än detta. Grunden till att man gör klokt i att hålla sig undan tvister är att man för tillfället kan bli intolerant. Det är svårt att vara alldeles opartisk, om man skall vara effektiv, när man invänder mot en ensidig framställning. Lägg alltid fram sanningen från enhetens ståndpunkt, icke från skiljaktigheten. Först då kommer ni att kunna hjälpa alla, och alla lika. Först då kommer ni att kunna se det goda hos alla och envar, bortse från och genomskåda det bristfälliga.

C.W.L. – Teosofens mål är broderskap utan anseende till skillnader i ras, religion, kast, kön eller hudfärg. Detta broderskap kan vi bäst förverkliga, när vi kan leva oss in i deras känslor och tankar som tillhör andra raser och religioner och det motsatta könet. Mannen glömmer faktum att han levat många liv i kvinnlig gestalt. Kvinnan glömmer likaså att hon haft många inkarnationer i manlig kropp. Det är en mycket god, ehuru ingen lätt övning för mannen att i tanken söka leva sig in i kvinnans situation och söka förstå hur hon ser på livet och likaså för kvinnan att söka uppfatta hur mannen ser på tingen. De två synsätten är i flera avseenden överraskande olika. Den som kan identifiera sin medvetenhet med det motsatta könets, har redan tagit ett steg mot det broderskap som övervinner könets begrepp. Mannen söker först förstå sin systers, mors eller hustrus synsätt och kan sedan vidga denna övning till att omfatta människor av andra religioner och raser än hans egen. Det är en mycket nyttig övning, ty när man verkligen kan förstå och känna med en annan människas sätt att se, har man vidgat sitt eget sätt att se lika mycket.

Om toleransen kan man i Talmud läsa en fin berättelse om Abraham. En gång kom en resande till honom och han stod i begrepp att bjuda honom på mat och dryck, såsom öknens sed föreskriver. Abraham uppmanade besökaren att före måltiden prisa Gud, men när gästen vägrade och sade att han ingenting visste om Gud, reste sig Abraham i vredesmod, drev honom ut ur sitt tält och tänkte inte bjuda honom på något. Då kom Herren förbi, såsom han tydligen brukade göra på den tiden, och frågade: ”Varför skickade du bort honom?” Abraham svarade med stor förtrytelse: ”Herre, han vägrade att erkänna ditt namn, han är en otrogen av värsta sort.” ”Ja”, sade Gud, ”men jag har stått ut med honom i sextio år. Nog kan väl du stå ut med honom i en timme.”

Några av oss som är teosofier, har i det yttre en religion, som vi håller fast vid. Likväl, anser jag, borde vi kunna säga att vi inte tillhör exklusivt någon religion utan inklusivt alla. Jag är till exempel en kristen biskop, men jag är också buddhist, eftersom jag avlagt de löften och åtagit mig de plikter, med vilka jag tagit Herren Buddha till min vägledare. När jag gjorde detta, fordrade man inte av mig att avsäga mig någon annan religion. Buddhismen är kanske i detta avseende den vidsyntaste av alla religioner – den frågar inte efter vad man tror utan om man är beredd att följa Herren Buddhas lära och så långt man förmår leva det liv han anbefaller. En kristen, muslim eller bekännare av vilken annan religion som helst kan säga, ”Detta är en god lära, jag förbinder mig att följa den”, och blir därigenom buddhist utan att överge sin förutvarande religion. Teosofin är den sanning som ligger bakom alla dessa religioner. Vi gör jämförande studier av religioner, icke blott för att se att de teosofiska sanningarna faktiskt framträder i alla religioner, utan även för att kunna förstå de olika framställningarna av sanningen och kunna hjälpa i dessa avseenden.

Vår president visar oss värdet av detta. Hon talar till hinduer liksom en hindu, anför ur deras skrifter utsagor till stöd för det hon säger, brukar vissa av deras egna sanskrittermer – och detta tilltalar dem, liksom det välljudande latinet tilltalar romerska katoliker. När hon talar till buddhister, säger hon alldeles detsamma men gör det med yttranden av herren Buddha och använder buddhismens terminologi. I Västerlandet får ni höra henne tala till kristna i deras egna

ordalag, varvid hon icke det ringaste ändrar sin egen uppfattning eller religion, utan blott och bart talar deras språk. Hon har naturligtvis studerat alla dessa religioner. När vi känner den sanning som finns bakom alla religioner – även om vi inte kan mäta oss med henne i kunskap och skicklighet i framställningen – kan många av oss genom något studium av en första vägledande bok till en viss religion väl förstå denna och kunna framlägga sanningen med dess språk och förklara innebörden av mycket som för andra är oklart. Jag har hört överste Olcott göra detta om och om igen. Han var inte typen för lärd eller vetenskapsman, men han var utomordentligt skicklig såsom föreläsare. Han kunde tala effektivt till åhörarskaror av hinduer, parsier och buddhister, och lärda män av alla dessa bekännelser instämde i att han hade framställt deras respektive religioner i ny belysning. Detta visar att teosofin är huvudnyckeln till alla religioner. Vid de stora möten vårt samfund ordnar i Adyar framkommer samma förhållande på ett annat sätt, ty människor av många olika religioner och raser är där församlade, och ingen deltagare kan undgå att taga djupt intryck icke endast av den tolerans utan även av det aktiva kärleksfulla broderskap som där framvisas.

FJÄRDE KAPITLET

GLADLYNTHET

4. Gladlynthet. – Med glatt lynne måste du bära din karma, vad den än är, taga det såsom en ära att lidandet kommer dig till del, eftersom det visar att karmas herrar anser dig värd att hjälpas.

A.B. – Detta är den förutsättning som, vilket jag redan förklarat, tidigare i översättning ofta kallades uthållighet. Uthållighet kanhända är en något negativ dygd. Men det ni har att göra är icke så mycket att stå ut med sådant ni inte kan göra något åt som att taga dem med glatt och ljusst sinne, möta alla svårigheter med ett leende. Ordet gladlynthet återger hela tanken om vad de stora lärarna fordrar med avseende på denna särskilda förmåga. Många människor kan hålla ut, men de gör det med sorg. Ni måste taga alla era prövningar och svårigheter med ljusst sinne. På denna punkt läggs stor vikt i vissa av de hinduiska böckerna. Man skall taga tingen med glatt lynne.

Att karma i mycket hög grad påskyndas för dem som träder fram och erbjuder sig själva såsom kandidater till att vandra vägen är ett faktum som mycket har framhållits. Detta gör man för det första för att varna människor på förhand om vad de har att vänta sig och för det andra för att muntra upp dem, när erfarenheten kommer dem till del i det praktiska i stället för att vara blott teoretisk – ty skillnaden är stor.

Eftersom karma är en naturlag, kan ni undgå den för en tid eller kan den genast träda i verket. Det vill säga ni kan försätta er i omständigheter, där den drabbar er, eller ni kan tillfälligtvis vara skyddade för den. Det är nödvändigt att mycket ofta upprepa att naturlagarna inte är lagföreskrifter. De befäller oss inte att göra något visst. För att ge ett vanligt exempel: elektriska krafter är alltid i verksamhet omkring oss, men om vi vill att de skall utöva en bestämd verkan på en viss plats och vid en viss tid, måste vi ha en särskild apparat för att få dem att visa sig. På liknande sätt är karma en naturlag, och den apparat, som kan sätta i gång dess krafter att verka i en individs liv, kan vara hans framträdande på det fysiska livets scen genom den process vi kallar födelsen. Somliga förändringar i en individs liv kan i mycket stor utsträckning intensifiera och påskynda karmalagens verkan på honom. När ni till exempel erbjuder er såsom kandidater för snabbt framåtskridande, kan med ert medgivande de som förvaltar karmas lagar så att säga modifiera apparaten och låta den kraft den förmedlar visa sig starkare, uttömma sig över er på en kortare tid. Er vilja är den verkliga orsaken till apparatens förändring.

Om den önskan, som framvisas att växa snabbare och därför fortare övervinna egen dålig karma, är en verklig önskan hos människan, så att hennes själ har riktat sig åt detta håll, så när

hennes önskan karmas herrar, och sätter de i gång den karma hon åstadkommit i det förflutna och låter den drabba henne. Hennes karma har funnits med. Det är icke så att hon åstadkommer något nytt, utan hon börjar arbeta av det hon samlat på sig.

Om ni inser vad det är som sker, så överraskas ni inte av något som kan hända er. Begrunda Alcyones liv, och se vilka ohyggligheter som skedde i dessa. I ett liv mördades hans barn, i ett annat avrättades han för ett brott han icke begått och så vidare. Man inser knappast vad sådant betyder, när man läser om det i en berättelse. Men tänk efter hur ni skulle förhålla er till det, om det drabbade er i detta liv. Alla dessa olyckor och sorger var den utmäta skörden av lika mycken dålig sådd.

När motgångar drabbar er i snabb följd, visar det att karmas herrar har lyssnat på er bön, och det är ett mycket gott tecken. Om allt bara fortsatte lugnt och jämnt, skulle det betyda att de ännu inte tagit notis. Det esoteriska sättet att se på saken är här återigen motsatt världens uppfattning: det som världen kallar ont, är från den esoteriska synpunkten gott.

När till den smärta och förlust som drabbar er kommer omgivningens klander och lumpna kritik, har ni fått den allra bästa karma. Somliga olyckor väcker genast andras medkänsla, och allt sådant deltagande, som visas den lidande, är honom till stor hjälp. Men andra slags olyckor kan föranleda klander. Ni kanske har gjort ert bästa, men svårt lidande har drabbat er, och därtill vänder sig andra emot er och klandrar er. När dylikt sker, är det en stor mängd gammal dålig sådd som avverkas, och den tillkommande obehagsfaktorn gör det möjligt för en att snabbt och grundligt skörda sådden.

Att detta är riktigt i teorin är lätt att inse, när man läser om det. Men vad man måste göra är att minnas det i rätta ögonblicket. Vad människor i allmänhet gör är att hålla med om dessa sanningar, ända tills det blir dags att praktiskt förverkliga dem, då de i stället genast glömmar dem. Försök i stället inskräpa dessa fakta så grundligt i medvetandet att ni icke kan glömma dem, så att tanken på dem skall stärka er när ni lider och ger er kraft och förmåga att hjälpa andra när de lider. Det kan i någon mån hjälpa er att komma till den klara förståelse som behövs, om ni ser er omkring och iakttar hur svårigheter ständigt drabbar goda människor, som ingenting har gjort för att förtjäna dem, såsom man säger, – det vill säga ingenting i det nuvarande livet, som de lever ädelt och gagneligt. Vi tenderar att jämföra oss med dem som är mer lyckosamma än vi. Det skulle göra oss gott att ibland jämföra oss med dem som är mindre lyckosamma, så att vi kan känna tacksamhet för allt det goda vi fått. Vi är benägna att glömma hur mycket vi har att vara tacksamma för, då vi alltid tänker på hur mycken smärta och hur många förluster, som kommer oss till del, men detta borde vi inte göra.

C.W.L. – Ingen som verkligen förstår karmas lag och håller den för sann, kan vara annat än gladlynt. Man bör göra alldeles klart för sig att karma är en lag, liksom gravitationslagen, och att den alltid verkar. Ibland uppfattar och talar människor om den, som om den trädde i verket någon gång då och då, när de gör något särskilt. Så är det icke. Vi är föremål för dess verkan i varenda stund. En människa tillhandahåller omständigheter, varunder karmas lag kan verka på henne, när hon gör, tänker eller säger något bestämt. Karmalagen har för envar av oss ett konto, som i varje ögonblick visar den fullständiga summan av våra goda och dåliga gärningar. Eftersom vi alla höjt oss upp från vildens stadium, där vi gjorde allt möjligt utan självkontroll, finns det nog en viss mängd dålig karma kvar för envar av oss, såvida vi icke tillbragt många liv med att arbeta av den. När lidande drabbar oss, bör vi utgå ifrån att det är återstoder, kanske den sista återstoden, av denna dåliga sådd vi nu skördar. Om vi läser berättelserna om några av de största helgonen, finner vi att de fick uppleva en väldig mängd lidande. Alla de som försökt hjälpa mänskligheten, har fått utstå hemska lidanden. Detta ingår i deras skolning inför initiation, men i alla dylika fall råder en absolut rättvisa, ty icke ens under skolningen kan någon som helst orättvisa råda.

Karmas herrar är helt enkelt denna lags förvaltare. På sätt och vis är ordet ”herre” inexakt, eftersom det inger föreställningen att de styr och bestämmer över karma. Man kan inte styra

och bestämma över gravitationslagen, men man kan vidtaga åtgärder för att göra bruk av den i bestämda lägen och på bestämda sätt. Så är det även med karmas lag. De som arbetar med den, är dess förvaltare. En uppgift karmas herrar har är att välja ut en viss del av en människas samlade sådd och mäta ut den såsom skörd i hennes nästa inkarnation. De kan icke välja ut mer av gott eller ont än som finns i människans karma, men de väljer ut det som de anser henne kunna bearbeta. Likväl gäller att människan har en fri vilja, och om den utmäta skörden bearbetas snabbare än de hade förväntat sig, kan det hända att de lägger på mera, om man så får säga. ”Ty den Herren älskar, den agar Han” – detta är innebörden av detta märkliga yttrande. Människor gör det svårt för sig även utan att det beror på deras förflutna karma genom att taga motgångarna hårt i stället för filosofiskt och även rent ut sagt dåraktigt – men karmas herrar bär intet ansvar för detta.

Hur svårt det än är, var tacksam för att det icke är värre.

C.W.L. – Nästan alla som lider har benägenheten att tala om hur svårt det är och tänka på gångna tider, när det var bättre. Vi kan i stället vända på det och säga ”det kunde ha varit mycket värre än detta” och även: ”Jag är mycket glad över att få arbeta av all denna karma. Jag kunde ha fått mycket mer att bearbeta. Jag skall åtminstone göra det bästa av detta.”

Minns att du är av ringa gagn för mästaren, tills din onda karma har avverkats och du är fri.

A.B. – Från mästarens ståndpunkt är det en mycket god sak att en människa gör sig kvitt ett stycke dålig karma, som hänger över henne i bakgrunden, ty vi måste minnas att mästaren hämmas av den dåliga karma som vidlåder dem som önskar tjäna honom. Den hindrar honom att göra så fritt bruk av dem som han annars hade kunnat. Madame Blavatsky, som alltid talade mycket öppet om sig själv och var bottenärlig, sade om det elände makarna Coulomb åsamkade henne: ”Jag har inte förtjänat det för nuet utan för mitt förflutna.” Det var livsviktigt för henne att bli av med denna karma, och därför var det skandalösa och skamliga sätt, på vilket hon behandlades genom hela denna affär, den största välsignelse för henne. Hon insåg detta, när hon betraktade saken filosofiskt men syntes ibland vara ytligt störd av den.

Alla aspiranter bör få hjälp av denna tanke, få hjälp att bortse från sig själva och i stället tänka på mästaren: ”Dessa motgångar, som jag nu får röna, gör mig mer användbar för honom.”

Om ni har bett om att er skörd skall påskyndas, är det oförnuftigt att klaga, när ni blir bönhörd. Ha alltid den inspirerande idén i era tankar: ”Jag blir till bättre gagn för mästaren, ju friare jag blir.” Sedan en gåva väl överlämnats, får den icke återtagas. Denna tanke uttrycks mycket ofta i somliga av de gamla indiska böckerna, möter om och om igen i deras berättelser: en överlämnad gåva, ett uttalat ord, kan icke återtagas. Om något ni en gång skänkt genom omständigheterna åter lades i era händer, måste ni skänka den på nytt. Den är icke er, och att behålla den vore stöld. Detsamma gäller, när ni erbjuder er själva såsom gåva – den allra högsta och ädlaste gåva – då får ni aldrig återtaga den. Det sker hela tiden att människor erbjuder sig till mästaren med ord men behåller ett finger på gåvan för att kunna taga den tillbaka, för det fall mästaren enligt deras åsikt skulle fordra för mycket – mer blir det faktiskt inte av det. De drar sig tillbaka, om mästaren tar dem på orden, som det ibland händer att han gör för att låta dem inse att de bedragit sig själva och lovat mer än de varit beredda att hålla.

C.W.L. – Om all ens dåliga sådd vore slutskördad, skulle man ha hela sin tid och kraft över till arbetet för mästaren. Det har förklarats att mästaren hämmas av vår dåliga karma och att vi genom att snabbt avverka denna gör oss mer dugliga att tjäna honom. Madame Blavatsky intog denna ståndpunkt mycket kraftfullt med avseende på de angrepp madame Coulomb och andra i Madras riktade mot henne omkring år 1884. När hon harmades över att angreppen gjordes och bedrövad över den otacksamhet dessa människor visade och även oroad över att dessa angrepp skulle drabba hennes samfund och skada detta, yttrade hon likväl: ”Åtminstone finns detta att minnas, att alla dessa besvärligheter gör mig dugligare i hans tjänst.”

Vi kan tillämpa denna idé på samfundets motgångar likaväl som på våra egna. Tänk alltid på tjänandet av mästaren, när samfundet befrias från något ont. Det går framåt i samma stund det har genomlidit något visst besvär, ty det har befriats från någon dålig karma och därmed blivit till större gagn, ett bättre redskap i de verkliga ägarnas händer.

När samfundet väl klarat av denna del av sin karma, kan det skrida framåt till större ting. Dylig karma skakar ut dött material, de människor som nått sin ”mättnadspunkt för sanningen”, såsom madame Blavatsky brukade uttrycka det, och inte kan gå vidare. De kanske tidigare har varit till stor hjälp men har sedan blivit ett hinder för det vidare framåtskridandet. Likväl är vi övriga ofta mycket sorgsna över att ha mistat dessa vänner. I den senaste motgången synes det mig att jag var något av ett stormcentrum och att de många som missförstod hade en mycket god anledning därtill, varför jag dristade mig till att framföra till mahachohanen att prövningen var mycket svår för dem och att be om en nådegärd för dem. Till svar på min tilltagsenhet log han naturligtvis vänligt och sade: ”Blir du övertygad, om samma människor förkastar också mrs Besant?” ”Ja, givetvis,” sade jag. Jag anser att de inte skulle komma att göra *detta*, men några månader senare vände de sig emot henne, och mahachohanen sade med samma milda leende: ”Betänk att för detta liv har deras sol gått ner. Men det kommer fler liv, och solen stiger upp i morgon igen.”

Ingen är oersättlig. Det händer ibland i Indien att en loge växer omkring en inflytelserik medlem och vissnar igen, när han flyttar till en annan stad. När madame Blavatsky gick bort, var det många av oss, vana som vi var vid hennes dagliga inspiration, som kände att allt nu skulle bli mörker. En ny stor individ framträdde i vår nuvarande presidents skepnad. Likväl är jag viss om att hon skulle vara den första att säga att vi inte behöver göra oss bekymmer för samfundet, när det blir hennes tur att lämna oss. Redskapen byter kropp – för de ovisa synes de dö. Men mästarna som står bakom dör inte, och så länge de är närvarande, kommer man alltid att finna någon som kan föra deras verk vidare.

Genom att offra dig för honom har du bett om att din karma påskyndas, och nu får du i ett eller två liv bearbeta det som annars kanske skulle ha spridits ut på ett hundra. Men för att göra det bästa därav måste du bära det med glatt sinne, med glädje.

A.B. – Alltefter det sätt, på vilket en gammal skuld betalas, sätts en orsak i gång. Detta får aldrig glömmas. Om ni gör det bästa av det som synes vara dålig karma, sätter ni i gång nya krafter för det goda, men om ni tar emot den dåliga karman ovilligt och betalar era skulder motsträvigt, blir resultatet det motsatta. Minns vad Kristus sade i Bergspredikan: ”Var villig till snar förlikning med din motpart, medan du ännu är med honom på vägen.” Detta är ett gott råd att lyda i de motgångar som drabbar oss. Våra svårigheter och förluster synes er anfalla er liksom fiender. Möt dem modigt, var snara att förlika er med dem och därmed har ni klarat av dem. Vi skulle bearbeta vår dåliga karma mycket snabbare, om vi inte samtidigt som vi skördade den sådde ny dålig sådd.

C.W.L. – Människor talar ibland om att ge sig helt för mästaren och fruktar sedan att mästaren skall begära för mycket av dem. Detta är den anda Ananias och Safira visade. Detta olyckliga par var förvisso i sin fulla rätt att behålla en del av sin förmögenhet för sig själva, om de så önskade. Men det misstag de gjorde var att låtsas skänka allt. Att säga, ”jag kan ge detta, jag kan göra så här mycket för mästaren, men jag kan inte ge mig för hans tjänst förbehållslöst”, anger ett visst stadium vi går igenom. Men när man överlämnar sig i mästarens tjänst, bör man göra det i samma anda som i den, vari man överlämnar vilken annan gåva som helst. Man skall göra det utan förbehåll rörande gåvans bruk och utan önskan att återtaga den. Ingen behöver frukta att mästaren begär för mycket av oss. Om vi erbjuder oss själva till mästaren, får vi inte bli överraskade och känna oss sårade, om lidande plötsligt drabbar oss. Det visar att erbjudandet delvis mottagits. Mycket som världen kallar ont och lidande, kan därför fattas såsom tecken på snabbt framåtskridande. I stället för att hysa medkänsla med oss klandrar människor oss ofta,

men detta är allmänt sett den allra bästa karman. Att bli missförstådda, så att man talar illa om det goda hos oss, såsom Ruysbroeck uttrycker det, tycks alltid ske med dem som nalkas slutmålet. Det har skett med varenda esoterisk eller mystisk lärare genom hela historien. Att stå ut med allt detta och med glädje i sinnet medför i sig god karma och utvecklar hos oss flera värdefulla egenskaper – tålmod, uthållighet, ståndaktighet, saktmod, målmedvetenhet. Ur vårt onda långvariga förflutna kan vi framkalla gott.

Ännu en sak. Du måste uppge all känsla av ägande. Karma kan beröva dig allt det du tycker bäst om – även de människor du älskar högst. Även då måste du vara vid glatt sinne – redo att skiljas från allt och alla.

A.B. – Vi kommer nu till något som är oerhört mycket svårare än det föregående. Att bära det förflutnas karma är långt lättare än detta. Ni måste avlägsna all känsla av ägande – först av ting, sedan av människor. Den senare uppgiften är svårare att klart bestämma. Har ni uppgivit all känsla av ägande gentemot de människor ni älskar högst? Även när människor tror att de gjort detta, fogar sig omständigheterna till att pröva dem och visa att de inte gjort det. Kan ni låta ett liv försvinna ur ert eget, ett liv som betyder mera för er än ert eget? Man kan kalla detta den sista och svåraste prövningen av den verkliga hängivenheten för mästaren. På denna punkt borde alla aspiranter försöka pröva sig, innan de ställs inför provet genom omständigheternas makt, ty de kan mildra slaget genom att öva i förväg. Sök icke döda den kärlek ni hyser för någon – det är de mörka krafternas sätt. Ni skulle kunna öva genom att oavbrutet älska en människa men för en tid draga er undan denna människas sällskap genom att utföra något arbete, som måste utföras fjärran från den som gör ert liv lyckligt eller på något annat liknande sätt. Om ni kan göra detta med glatt sinne, är ni på god väg att kunna besvara kallelsen, när den ljuder – kallelsen att överge allt och följa mästaren.

Minns hur stor vikt som lagts vid detta i de berättelser som nått oss om vad som tilldrog sig, när Herren Maitreya levde i Palestina. Icke alla som blev kallade förstod att gripa tillfället, men somliga gjorde det. De som övergav allt och följde honom, blev lärare efter honom. De övriga fick aldrig höra av honom igen. Minns berättelsen om den rike unge mannen, som ”gick bedrövad bort”, ehuru det endast var rikedom han ombetts att överge. Människor tror att de skulle ha lytt kallelsen genast, om de varit i den rike unge mannens ställe, men jag är inte så säker på att många skulle ha övergivit en stor förmögenhet för att följa en vandrande predikant – ty det var som en sådan Kristus framträdde, såsom en vandrande lärare, omgiven av halvbildat folk. Likväl är detta provet inför lärjungaskapet, att överge allt – det ni mest tycker om och dem ni älskar högst – och följa mästaren.

C.W.L. – Vi måste inse att intet är vårt i personlig mening, att allt vi har är oss anförtrott för arbetet med evolutionen. Om man äger pengar eller innehar en inflytelserik ställning, är det därför att detta ger tillfälle att uträtta mer för arbetet. Intet är vårt eget i bemärkelsen att vi kan göra enskilt bruk av det. Man är alltid i en ställning liknande en betrodd direktörs eller anställds, som får använda bolagets pengar men i varje avseende är lika noggrann med minsta belopp som vore det hans egna pengar. Detta borde vara inställningen hos alla rika och alla i maktställning.

Denna inställning, att leva såsom en representant för mänskligheten, kommer till ett mycket underbart och skönt uttryck hos mästarna. De betraktar sig såsom blotta förvaltare av alla de mäktiga krafter de besitter. Det är därför mästaren icke åstadkommer någon ny karma, vare sig god eller dålig, som skulle binda honom vid mänskliga förhållanden. De som innehar de största rollerna i världsskådespelet åstadkommer ingen karma, eftersom de utför sin roll opersonligt, alldeles utan eget begär. De gör detta liksom en soldat strider, utan att fästa någon tanke vid den särskilde fiende han råkar döda utan med känslan av att han strider för en sak, såsom en del i en mäktig maskin. På samma sätt arbetar mästarna såsom medlemmar av det stora brödraskapet, såsom medlemmar av hierarkin, medlemmar av mänskligheten, och allt det goda de gör kommer tillbaka till mänskligheten och bidrar till att höja denna.

Först måste vi upphöra med att hysa känslor av ägande vad gäller ting och sedan vad gäller

människor, vilket är ännu svårare. Dessa kan berövas oss genom den så kallade döden och kanske även genom tjänande av mänskligheten. Av de många tusenden, som var trogna under det stora kriget, gav hustrun sin man, modern sin son att gå ut och strida för det rätta. Förvisso är det icke vår sak att någonsin tveka att göra detsamma i mästars tjänst, som så många tusen gjort i sin nations tjänst. Det är svårt att låta ett liv försvinna ur vårt eget, och likväl har många varit tvungna att göra detta – somliga under mycket sorgliga omständigheter, andra under betingelser som gjorde deras offer heligt och vackert.

Det är det sätt de använder som följer den mörka magins väg att döda kärleken och så undfly allt detta lidande. Men de som vill ansluta sig till det stora vita brödrskapet, måste förstärka och fördjupa sin kärlek än mera och likväl döda den själviskhet som så ofta fläckar den. Minns att ett svärd genomborrade hjärtat hos Vår Fru, den välsignade Jungfru Maria. Hon kunde ha undflytt detta svärd, om hon hade valt att ur sitt hjärta slita ur all hågkomst av sin son och glömma honom helt och hållet. I många fall är det så som Kristus sade om sig själv: ”Jag har icke kommit för att sända frid, utan svärd.” Han menade att hans nya lära skulle mottagas här och var av någon i en familj och att de övriga skulle vända sig emot honom och så vålla osämja eller att några skulle behöva lämna sitt hem och sina gamla vänner för något särskilt arbete han kunde få utföra. Likaså har det förekommit att en familjemedlem insett teosofins sanning medan de övriga inte gjort det och att detta medfört lidande och osämja. Det händer ofta i dessa nyare tider att någon behöver för sitt förvärvsarbete lämna sin familj för att resa till andra sidan jorden, och ingen har något att invända däremot. Men om någon företar sig en dylik resa till mänsklighetens fromma, låter protesterna inte vänta på sig – till den grad utvecklade är vår tids anda.

Betänk de hinder kung Suddhodana ställde i den unge prins Siddhārthas väg, när denne önskade ägna sig åt det religiösa livet. Han gav ut stora pengar och ägnade en stor del av sitt liv åt sina mödor att söka hindra sonen att fullfölja den höga bestämmelse som öppnats för denne – strävade att göra honom icke till den störste religionslärare världen någonsin känt, utan till Indiens störste konung – ett alternativt framtidsöde, astrologerna förutspått honom. Kungen visste att valet att bli en religionslärare skulle medföra fattigdom och försakelse för sonen och han insåg icke att detta i själva verket skulle innebära en högre ställning än en konungs. Det är icke den store konungens namn, som bevaras längst i historiens hävder utan den store religionslärarens. Kung Suddhodana önskade åt sin son oerhörd makt och makalös ryktbarhet, och dessa kom honom även till del, men icke så som fadern hade hoppats och tänkt sig. Herren Buddhas makt är större än någon jordisk konungs, och hans rykte har utbrejts över hela världen.

Kristus sade till människorna: ”Lämna allt och följ mig.” När våra kristna vänner läser detta i evangeliet, känner de att de skulle ha gjort detta genast. Detta är icke så säkert. Låt oss försöka sätta oss in i den tidens människors situation. Minns den rike unge mannen, som kom till honom. Med hans rikedom följde säkerligen vissa plikter, som han ansåg sig vara tvungen att fylla, varför han inte kunde överge vare sig dessa eller själva rikedomerna. Den tidens hela allmänna opinion, alla ”ansedda” människor och alla renläriga myndigheter var sammangaddade mot Kristus. Han var blott en fattig vandrare, som ingen plats hade, där han kunde vila sitt huvud. Skulle vi ha följt honom, om vi hade varit tvungna att utstå allt detta? Är det så säkert att vi skulle ha lämnat allt för att följa honom, som alla församlingsäldste och överstepräster och det renläriga folket smädade såsom fanatiker? Skulle vi inte ha hyst tvivel om huruvida vi ändå inte kastade bort allt av värde för att gripa efter en skugga? Det är inte så säkert hur vi skulle ha valt. I den dag som i dag är kanske det alltjämt ter sig så, och likväl gäller att de av oss, som lagt allt annat åt sidan för att följa mästarna, aldrig för ett ögonblick behövt ångra detta.

Ofta behöver mästaren utgjuta sin kraft över andra genom sin tjänare. Detta kan han icke göra om tjänaren hemfaller åt nedslagenhet. Gladlynthet måste således vara regeln.

C.W.L. – Gång på gång genom hela boken framföres samma grund för allt som skall göras, att det göres i mästars tjänst. Vi skulle kunna anföra många andra grunder mot att hemfalla

åt nedslagenhet – att det är dåligt för människan i fråga och har en obehaglig inverkan på andra. Men det som här framhålles är att mästaren icke kan bruka oss såsom kanaler för sin kraft, om vi hemfaller åt den.

A.B. – Här ges grunden till att gladlynthet måste vara regeln, ty åter igen framläggs den upplyftande tanken att mästaren behöver er hjälp, att ni kan vara honom till gagn! Hans kraft är idel glädje, emedan den är en del av logos' kraft. Den kan därför inte utgjutats genom en ledning, som är tilltäppt med nedslagenhet.

Det kan låta underligt att mästaren är oförmögen att göra det eller det, men så är det faktiskt. Om och om igen får man höra mästaren säga om något visst: "Jag kunde icke göra det." Deras makt är begränsad, när de utför arbete här nere, genom de förhållanden som råder i fysiska världen. Ofta kan de inte nå en viss människa i fysiska världen annat än genom en mellanhand. Därför behöver de den hjälp ni måhända kan ge dem. Utan denna hjälp måste saker och ting förbli ogjorda och senare, till följd därav, hinder avlägsnas, som inte behövt finnas.

FEMTE KAPITLET

MÅLMEDVETENHET

5. Målmedvetenhet – Det enda som du måste föresätta dig är att göra mästarens arbete. Vad annat, som än kan uppstå för dig att göra, får du åtminstone icke glömma detta.

C.W.L. – I det vanliga livet är målmedvetenheten nödvändig för verklig framgång. Den målmedvetne segrar alltid till sist, eftersom alla hans krafter samverkar, medan andra har allsköns mål, som de ständigt ändrar. Den som till exempel föresätter sig att förtjäna pengar och riktar all sin tanke och vilja på detta mål, hela tiden vakar och planerar för detta, kan nästan vara viss om att nå sitt mål. Om man beslutar att ständigt tjäna mästaren med allt ökande förmåga och är villig att för denna strävan lägga allt annat åt sidan, kommer man sannerligen att gå framåt med fart.

Ändock kan intet annat komma emellan, ty allt hjälpsamt, osjälviskt arbete är mästarens arbete, och du måste göra det för hans skull. Och när du gör det, måste du ägna varje del därav din uppmärksamhet, så att du gör ditt allra bästa.

C.W.L. – Åtskilligt av lärjungens arbete består i förberedelse för mer ansvarsfullt arbete för mästaren i framtiden. Somligt dylikt är inte omedelbart användbart enligt mästarens nuvarande planer, men det kan liknas vid mycket av det arbete en skolgosse utför i skolan. Han lär sig till exempel latin, varmed han inte uträttar något av särskilt gagn men varmed han utvecklar eller borde utveckla tankeförmåga och karaktärsdrag, som blir honom till gagn senare i livet. Det vanliga livets plikter förenar ofta något av båda dessa ting, ty de ger dem, som väl utför dem, utmärkta tillfällen till övning och utbildning och de ger även tillfällen att hjälpa andra att utveckla såväl karaktär som ideal, vilket alldeles bestämt är mästarens arbete. Det dagliga livets alla skiftande verksamheter faller inom vår målmedvetna strävan att tjäna mästaren, när vi lär oss att göra dem alla i hans namn och för hans skull. För oss är mästarens arbete icke något säreget och från våra medmänniskor avskilt. Att bilda en god familj, som i sin tur skall tjäna honom, att förtjäna pengar att bruka i hans tjänst, att vinna makt för att med denna hjälpa honom – allt detta ingår däri. Men när vi gör allt detta, måste vi likväl alltid vara på vår vakt mot självbedrägeri, så att vi icke med mästarens heliga namn bemantlar det som egentligen är ett själviskt begär att äga makt och pengar.

Samme lärare skrev också: "Vadhelst I gören, gören det av hjärtat, såsom tjänaden I Herren och icke människor." Tänk på hur du skulle utföra ett visst arbete, om du visste att mästaren genast skulle komma för att bese det. På just detta sätt måste du

utföra allt ditt arbete. De som vet mest, vet också mest vad denna vers betyder. Och det finns även en annan, mycket äldre: ”Allt vad du förmår uträtta med din kraft, må du söka uträtta.”

C.W.L – Hela världen finns inom världens Herres, den ende Invigarens medvetenhet, varför allt vi gör, gör vi i hans närvaro. Därav är härledd den gamla kristna tanken om guds allvetenhet och allestädesnärvaro, varom säges: ”I Honom leva vi och röra oss och hava vi vår varelse.” Det är icke en poetisk fantasi utan ett vetenskapligt faktum att vi lever inom världens store andlige konungs aura. Givetvis är en medvetenhet, som kan fatta hela världen samtidigt obegriplig för oss, men likväl skall vi en gång nå hans oerhört höga nivå.

Den gamla gudsuppfattningen gjorde av guds allestädesnärvaro en skrämmande tanke. Den förutsatte att gud alltid spanade efter fel, ivrigt iakttog varje brott mot hans regler, så att han kunde låta sin vrede drabba den olycklige missdådaren. Månget barn har lidit hemskt av tanken att gud ser allt man gör, och barnet uppfattar det såsom på något sätt orättvist att det inte kan finnas något privatliv. Så är det i synnerhet, emedan ett skrämt barn inte kan veta hur dess lärare uppfattar vad det gör. Men om man i stället inser att det handlar om den mäktiga gudomliga kärleken, börjar man förstå att hans allestädesnärvaro är vår trygghet och vår största välsignelse.

A.B. – Det prov, som mästaren här ger oss, bör tillämpas på allt vårt arbete. Antag att ni skriver ett brev. Om ni då visste att mästaren skulle komma att läsa det, skulle ni skriva det med stor omsorg vad avser både innehållet och formen. Vilket arbete ni än utför, är det hans arbete, om det är det bästa ni kan göra, antingen det är något mästaren vill ha gjort för något omedelbart ändamål eller något som förbereder er för framtida arbete. Allt är för honom, om vi är hans. Det kan icke vara för någon annan. Gör detta till er normala och oföränderliga inställning, och ni bereder den atmosfär, vari målmedvetenheten kan växa.

Hur lysande skulle icke allt gå, om vi ägde målmedvetenhet. Denna tanke om att göra allt såsom tjänande av honom, är den tanke jag behåller i min medvetenhet, liksom yngre lärjungar kan göra, ehuru jag mer av vanans kraft till min hjälp än de ännu har. ”Varför skall jag besvara detta brev?” frågar jag mig ibland, och svaret på min fråga inställer sig genast: ”Det har kommit mig till del att göra det, och därför är det mästarens arbete.”

Ni skall fortsätta att behålla denna tanke främst i medvetandet hela den tid ni är lärjungar. Alla måste göra den till sin vana, och när de gjort detta, måste de fortsätta med att förstärka den. Detta hjälper oss att med all vår kraft uträtta det arbete vi har. Vi måste göra det med vår kraft, eftersom det sålunda blir en del av det gudomliga arbetet och tack vare den övning av karaktären det medför. Gör ert arbete alldeles helhjärtat och lämna inte ifrån er något halvdant.

Målmedvetenhet betyder även att intet någonsin skall förmå dig att ens för ett ögonblick avvika från den väg du anträtt. Inga frestelser, inga världsliga njutningar, icke ens världsliga kärleksband får någonsin draga dig ifrån den. Ty du måste själv bliva vägen. Den måste vara en del av din natur till den grad att du följer den utan att behöva tänka på den och icke kan avvika från den. Du, monaden, har bestämt det. Att avvika från den vore att avvika från dig själv.

C.W.L. – Uttalandet om att individen måste bli ett med vägen göres även i andra skrifter. Kristus sade till sina lärjungar: ”Jag är vägen.” Shri Krishna yttrade sig mycket snarligt: ”Jag är den väg, längs vilken vandraren måste vandra.” Samma tanke framlägges i *Tystnadens röst*, där det sägs: ”Du kan icke färdas på Vägen, förrän du blivit själva denna Väg.” Det som egentligen sker är att man blir sitt eget sanna jag. I sin definition av yoga säger Patañjali att människan, när hon nått kontroll över tanken, förbliver i sitt eget sanna vara. Monaden är vårt eget sanna jag, guden i människan, men han har lagt ner en skugga av sig själv att bilda det högre jaget, och detta har i sin tur inkarnerat i en personlighet. Icke förrän en människa nått en betydande utveckling, kan det högre jaget styra personligheten. Dessförinnan skådar det högre jaget ner på denna utan att försöka göra särskilt mycket åt ett dylikt hopplöst fall. Sedan kommer första initiationen, det skede då personligheten upphört att ha en egen vilja och lever (utom när

den glömmen) endast för att tjäna det högre. Det högre jaget är nu aktivt genom den i de lägre världarna och börjar inse monadens existens och att leva enligt dess vilja. Monaden har bestämt vägen för det högre jagets evolution, och detta kan icke välja någon annan, eftersom han är i färd med att bli sig själv, vinna frigörelse från även de andliga världarna. Medan lärjungen vandrar vägen, kastas han ständigt från den ena sidan till den andra, men när han förvärvat målmedvetenhet, återkommer han alltid till den enda rätta vägen.

A.B. – Människor glömmen ofta att de är uttryck för monaden. Det som verkligen är ni, är monaden. Vad ni gör här nere, gör ni av er egen verkliga vilja, inte genom yttre tvång eller genom en annans vilja. Monadens vilja är er vilja. Era begär är inte alls er vilja, utan ni dras till yttre ting genom att någon av era kroppar önskar sig någon särskild njutning. Det är då inte ni som önskar denna njutning, det är elementarmaterien som önskar smaka och erfara den. Mot detta sakernas tillstånd måste ni sätta emot ert sanna jag, som utan att avvika pekar mot det högsta. Ni måste vara liksom en starkt magnetiserad kompass, vars nål visserligen kan förmås att avvika men alltid återtar sin riktning. Tills ni blivit så starka att ingenting kan förmå er att avvika, måste ni ständigt öva er i att föra er tillbaka till den enda viljan.

Ni är inte materia. Ni måste göra materien till ert redskap. Det är befängt att ni ger efter för ett stycke materia ni lagt er till med att bearbeta för ert bruk. Det är som om hammaren i snickarens hand sloge där den ville i stället för där han ville och krossade hans finger i stället för att driva in spiken. Det händer ibland att en man krossar sitt eget finger med sitt verktyg, men då är det därför att han är en oskicklig hantverkare. Lär att vara ert eget mål trogna, er egen vilja trogna, och den tid skall då komma, då ni inte kan avvika från detta mål, denna vilja.

Målmedvetenhet kan utvecklas också genom koncentration. Fäst er uppmärksamhet på en liten yta för en bestämd tid. Koncentrera er på en sak i taget, så att ni gör denna väl. En viss mängd vatten, som räcker till att bilda en stark ström, när den drivs genom ett rör, blir blott ett tunt skikt, när det får spridas ut över en stor yta. Så är det med era energier. Rikta in er på en arbetsuppgift i tur och ordning, och gör var och en av dem bestämt och kraftfullt i stället för att obestämt och svagt försöka göra allt. Om ni stadigt följer detta råd, får ni snart se bestämda resultat, mycket små varje vecka, kanske, men allteftersom veckorna går, hopas resultaten och blir snart mycket betydande vad gäller den mängd arbete som utträttats liksom även vad avser förmågans växande.

SJÄTTE KAPITLET

TILLIT

6. Tillit – Du måste lita på din mästare. Du måste lita på dig själv. Om du har sett mästaren, kommer du att lita på honom till det yttersta, genom liv och död till nästa liv. Om du ännu icke har sett honom, måste du likväl söka nå insikt om honom och lita på honom, ty om du icke gör detta, kan icke ens han hjälpa dig.

C.W.L. – Dessa ord är delvis yttrade av Alcyone, som här talar om sin mästare, men mästaren själv talade på liknande sätt om andra, större än han själv, ty liksom vi talar och tänker om mästarna, så talar och tänker de i sin tur om herren Buddha och herren Maitreya och andra, som är större än de själva.

Det är praktiskt taget omöjligt för oss att nå insikt om en mästare. Vi kan försöka göra det, vi kan tänka på de högsta ideal vi känner. Men mästaren förkroppsligar så många olika slag av storhet, som vi icke ens kan föreställa oss, att det högsta ideal vi kan göra oss om honom är likafullt alltför lågt. När det så förhåller sig, är den yttersta tillit till hans visdom bara vanligt sunt förnuft.

Yttersta tillit till mästaren är till stor del en fråga om människans förflutna. Om vi betraktar Alcyones många liv, kan vi se att det så har varit i hans fall. Han har varit i nära förbindelse

med sin mästare genom många förflutna liv. Av samma serie liv ser jag till exempel att jag själv varit i liknande förbindelse med min mästare, och det har även andra. Jag måste nog taga detta såsom förklaring till att jag i samma stund som jag läste om mästaren, kände den starkast möjliga dragning till honom. När jag erhöll privilegiet att träffa honom, föll det mig icke för ett ögonblick in att ej lita på honom. I dylika fall kan man säga att det högre jaget vet antingen genom medvetenhet om mästarens närvaro i den högre mentalvärlden eller genom minne av tidigare liv, vari mästaren har varit känd. Ibland förekommer det att det högre jaget vet men inte kan föra denna kunskap ner i personligheten, ibland att den överföres ofullkomligt eller oriktigt eller åter i andra fall att det högre jaget helt enkelt inte vet. Det högre jaget har väl aldrig orätt, låter sig tydligtvis inte bedragas om något, men att det är okunnig i vissa frågor är alldeles tydligt, och det är förvisso ändamålet med dess inkarnation att undanröja denna okunnighet.

De som saknar bevis för mästarnas tillvaro kan med fördel begrunda själva idéns förnuftighet, vissheten om att, eftersom människan utvecklas och har många stadier bakom sig, det måste finnas andra utvecklingsstadier framför henne. Vi kan inte betrakta oss själva såsom tidsåldrar- nas krona. Det finns även många vittnesmål om deras tillvaro avgivna av sådana, som träffat och talat med dem.

Det finns även somliga, som faktiskt mött mästarna och likväl, ofattbart som det må förefalla, sviktat i sin fulla tillit till dem. Jag minns till exempel mycket väl en viss mr Brown från London. Han har författat en liten skrift, vari han berättar om sitt liv, så det skadar inte att hänvisa till honom. För många år sedan reste han till Indien och erhöll där det högst ovanliga privilegiet att i fysiska kroppen få möta en av de två mästare som gav upphov till Teosofiska samfundet. Mycket sällan beger de sig ner från sina hem i Tibet, men båda har varit i Indien, sedan jag blev medlem av Teosofiska samfundet, i rörelsens tidiga år. I *Den dolda världen* lämnas en redogörelse för mästaren Kūthūmīs besök i Amritsār, där sikhernas stora gyllene tempel är beläget. Han sade: ”Jag såg våra sikhler ligga druckna på sitt eget tempels golv, ... jag styr min kosa hemåt i morgon.” Det är nog så att de allt mera finner att de få bäst bruk av sina energier i högre världar och överlåta arbetet i de lägre på dem som nu allt mera samlas runt dem i världen. Unge mr Brown hade först sett mästaren Kūthūmīs skepnad i det emotionala och reste sedan händelsevis i nordligaste Indien såsom sekreterare åt överste Olcott, när mästaren kom i sin fysiska kropp för att träffa översten. Mr Brown sov i samma tält som översten, men i en särskild avdelning därav. Mästaren samtalade en stund med överste Olcott och gick sedan över till tältets andra avdelning. Jag förstår inte varför, men mr Brown svepte sitt huvud i lakanet och var rädd för att möta mästaren ansikte mot ansikte. Visst bör man vara väl så medveten om sina fel, men att på strutsens vis gömma huvudet, i detta fall i lakanet, synes mig icke vara till större gagn, då ju sängkläderna är genomskinliga för högre slags synförmåga. Mästaren talade dock tålmodigt till honom. ”Kom fram med huvudet ur sängkläderna,” sade han. ”Jag vill att ni ser att jag är densamme som ni såg i astralkroppen.” Till slut gav mästaren upp försöket, begav sig av men lämnade en liten anteckning åt honom, och först då kom mr Brown åter till sina sinnen. Han hade fått ett tillfälle, på vilket många skulle ha satt ett mycket stort värde. Han hade givetvis förtjänat det men gjorde inte det bästa bruk av det. Och efteråt tvivlade han på mästarnas tillvaro. Det har funnits även andra, som fått privilegiet att träffa dem och likväl på något sätt avfallit.

På grund av sina erfarenheter i tidigare liv har somliga skaffat sig ett skeptiskt sinnelag, medan andra är alltför godtrogna. Ingen av dessa ytterligheter främjar människans framåt- skridande. Båda är lika ovetenskapliga. Varje människa har i sitt tänkande en allmän uppfattning om hur saker och ting hänger samman. Om nya fakta, hon får vetskap om, genast passar in i denna hennes uppfattning, är hon beredd att godtaga dem utan att begära exakta bevis. I en dylik situation säger vi: ”Ja, det där förefaller mycket sannolikt. Det stämmer mycket bra. Det är nog så.” Men om den genomsnittliga människan däremot får höra om något som går stick i stäv med vad hon ditills vetat, vägrar hon bestämt att godtaga det. När man fått någon erfaren-

het av att studera tingens inre sida, överger man snart denna inställning, som vägrar godtaga ett påstående därför att det inte stämmer överens med det man redan vet. Man lär sig att avvakta med sitt omdöme, att varken godtaga eller förkasta, utan blott och bart säga: ”Av vad jag hittills sett förefaller mig detta icke särdeles sannolikt, men fördenskull förnekar jag det icke. Jag lämnar det därhän och väntar på mera ljus.” Det är fåfängt säga att något inte kan vara riktigt, därför att det inte ryms inom den egna erfarenheten. Detta är okunnighetens hållning.

Allmänt gäller här nere i fysiska världen att ju mindre människor vet, desto säkrare på sin sak är de. I den vanliga vetenskapen är det de studerande, som är dogmatikerna. De stora vetenskapsmännen säger vanligen: ”Jag har haft erfarenhet av det och det, men naturligtvis kan jag inte göra anspråk på att fastställa något definitivt giltigt.” Lordkanslern sade en gång: ”Jag är lika viss om detta som den yngste här närvarande advokaten.” Dennes visshet består i att han inte lärt sig att det finns många möjligheter, att man inte skall uttala sig tvärsäkert. De som studerat i många år, tänker sig mera för hur de lägger orden. Inför oss finns hela tiden väldiga mängder verkligheter, som vi ännu inte känner. Sådant som nu är vardagliga företeelser skulle för de flesta som levde för några generationer sedan ha förefallit alldeles omöjliga. Man gör klokt i att inse detta från första början och vara beredd på nya upptäckter, som vi ständigt kan vänta oss, allteftersom människan utvecklas.

Det är avgjort till gagn för oss, som studerar dessa högre ting, att överge denna inställning att vara bundna av våra förutfattade åsikter. Vi måste vara tillräckligt flexibla i tanken för att kunna acceptera även revolutionerande ideer, när förnuftsskålen talar för dessa. Saknas dessa, får vi helt enkelt lämna dem därhän och säga att vi ännu icke kan inse deras riktighet, utan att för den skull avvisa dem eller de människor som anser dem riktiga. Sanningen är mångfasetterad och att kunna betrakta den från alla sidor är vanligen inte en enda människa eller grupp av människor givet. Följaktligen kan det även i det som för närvarande synes oss oförnuftigt alltid finnas ett visst mått av sanning.

En stor vansklighet ligger i att många, som inte vet någonting alls om ett visst ämne, är övertygade om att de vet allt om det. I synnerhet i religiösa frågor är det de som har ringa kunskap, som högljuddast envisas med att andra borde tro på just den villfarelse som händelsevis gjort sig bofast i deras tanke. Ibland säger de att deras samvete leder dem till att göra detta. Även om det så är i många fall, kan vi inte alltid vara beroende av vårt samvete, eftersom det högre jaget, vars röst samvetet är, inte är allvetande. Av historien lär vi oss att människor har bränt och torterat andra för sitt samvetes skull. Ett högre jag som anbefaller något dylikt är alldeles avgjort okunnigt i mycket viktiga stycken. Man måste givetvis lyssna till sitt samvete, när man är viss om att rösten är samvetets, men alltid minnas biskop Souths berömda svar till en dissenter: ”Följ för all del ditt samvete, men tag dig i akt, så att ditt samvete icke är en dåres samvete.”

Det är förvisso gott att ha tillit. Man kan inte förmå sig att tro, lika litet som man kan förmå sig att älska. Men liksom vi kan dröja vid en människas goda sidor och sålunda steg för steg lägga en grund till att älska henne, så kan vi även tänka igenom grunderna för att hylla en viss åsikt och kanske steg för steg komma att anamma den. Naturligtvis bör man strängt taget inte önska tro något vad som helst, utan endast det som kan vara sant. Likväl kan det vara så att denna sanning blir oss uppenbar först efter ett avsevärt studium av saken, om vi inte äger någon övertygelse som härrör från det förflutna.

Det är icke så de stora andliga lärarna förfar, att de gör allt lätt för oss. Det var genom madame Blavatsky jag först kom i kontakt med esoteriken. Hon kunde då och då ge sina lärjungar små smulor av kunskap, men hon lät dem ständigt genomgå stränga prov. Det var en drastisk metod, men de som verkligen menade allvar, stannade kvar hos henne, medan andra mycket snart lämnade henne. Hon botade oss för vår konventionalitet, och därunder blev det mycken rannsakan av samvetet hos hennes lärjungar. Många sade att hon gjorde sådant, som en stor andlig lärare inte borde göra. Min egen åsikt var alltid denna: ”Madame Blavatsky äger denna

esoteriska kunskap, och jag tänker taga emot denna kunskap från henne, om hon vill ge mig den. Vad annat hon gör är hennes ensak. Jag är inte här för att kritisera henne. Det är för sin egen mästare, inte för mig, som hon står eller faller. Hon må ha haft sina egna skäl till att göra det hon gör, och om detta vet jag intet. Hon äger denna kunskap, hon talar om dessa mästare. Jag har för avsikt att skaffa mig denna kunskap. Jag har för avsikt, om det står i mänsklig makt, att nå dessa mästare.” Jag lämnade allt för att följa hennes ledning, och jag har aldrig ångrat den tillit jag satte till madame Blavatsky. Om någon är kritiskt lagd, så är det hans karma. Han lär sig mycket långsammare än den som är beredd att förnuftigt godtaga vissa ting.

Vi måste minnas att esoteriken ej är något vi kan leka med. Om vi gör det, har vi intet gagn av den och utträttar vi intet gott. Om den icke är det främsta livsintresset, är det vi gör med den av intet värde. Vi kan icke låta den komma i andra rummet eller sjuttonde rummet i livet, såsom mångt gott folk försöker göra. Den måste faktiskt vara det främsta i livet och allt annat vara den underordnat. Tillit till mästaren betyder att vi litar på att han vet exakt vad vi bör göra och att han säger vad han menar, så att, när, som i denna bok, han ställer upp vissa bestämda regler, vi måste göra vårt allra bästa att följa dem. Jag vet att det synes svårt, och det är mycket svårt att förmå människor att ha just denna tillit. De säger: ”Ja, han menar nog något ungefärligen så. Han menar något ungefär i den stilen.” Men han menar exakt vad han säger, och om vi inte hyser tillit till honom och därför sviker, har vi bara oss själva att skylla. I esoteriken måste vi överge världens oärlighet och gå in i sanningens ljus, lämna denna värld för att träda in i mästarnas.

Såvida ej fulländad tillit råder, kan det ej bli ett fulländat flöde av kärlek och förmåga.

C.W.L. – Om man svävar i tvivelsmål om mästarnas tillvaro eller ens egen förmåga att någonsin komma i förbindelse med dem eller göra framsteg, så medför själva tvivlet att alla vibrationer går i orätt riktning, så att man icke blir det redskap, som kan användas. Således måste den studerande hysa tillit till mästaren och kärlek till honom och samtidigt hysa alldeles opersonlig kärlek till mänskligheten. Det är hela tiden mästarens allt behärskande tanke att göra det som måste göras med så liten kraftförbrukning som möjligt, så att han får över för bruk i annat arbete. Om någon befinner sig i något tillstånd, sådant som jag beskrivit, är han icke ett gott redskap och är således oanvändbar för mästaren. Det vore sannerligen sorgligt, om man sveke honom just i den stund, då han behövde vår tjänst – att i sina olika höljen ha vibrationer, som skulle avvisa hans inflytande i stället för att förmedla detta.

Jag minns hur det gick för en man, som hyste en mycket stark längtan efter att bli lärjunge till en viss mästare. Han hade redan tjänat denne på olika sätt, och hans högsta önskan var att få möta mästaren. Jag vistades själv i denne mans hus, när mästaren kom i sin fysiska kropp för att besöka den stad, där han bodde, men ej kom till hans hus. Jag mötte mästaren utanför och talade länge med honom, men han kunde icke besöka denne man, som ville bli hans lärjunge, eftersom mannens emotionalkropp just i denna stund var i ett tillstånd av mycket våldsam upphetsning – den var sönderriven av en viss oädel lidelse. Sålunda gick tillfället för ett helt liv förlorat – kanske rent av tillfället för flera liv. Om denne man hade vetat hur nära mästaren befann sig, hade hans lidelse nog upphört omedelbart. Men om mästaren för att kunna visa sig hade brukat sin förmåga att driva bort den, hade det inneburit ett slöseri med hans kraft.

Man får inte tänka att mästaren skulle harmas över bristen på tillit eller någon liknande svaghet i inställningen eller att det skulle vara av hårdhet som han inte ägnar tid och kraft åt att avlägsna ett eller annat tillstånd av lidelse hos en aspirant. Han gör endast det som bäst gagnar arbetet och påverkas därvid icke av några som helst sentimentala hänsynstaganden. När något av verklig betydelse skall utföras, måste man välja den bäste som står till buds, vare sig han är vän eller ej, och att förbigå honom till förmån för en mindre duglig, därför att han är en vän, vore att svika sin plikt. När till exempel ett stort krig utbrutit, måste man låta den bäste som står till buds anföras de väpnade styrkorna, låta den bäste leda det ena eller det andra ministeriet eller

utföra en viss del av arbetet. Då får ingen nepotism råda, inget hänsynstagande till om någons brorson kan sättas på någon hög post. Man måste då uteslutande bemöda sig om att finna den som bäst kan utföra arbetet ifråga, eftersom det enda viktiga för alla är att arbetet blir väl utfört.

Det esoteriska arbetet är av denna art. Det måste göras, och de som leder det, låter den bäste göra det. Att i årtal ha tjänat mästaren är ingen grund för anspråk på en särskild ställning eller funktion hos mästaren eller på dennes särskilda uppmärksamhet. Det är mästarens plikt att taga dens tjänster i anspråk som kan utföra arbetet antingen denne anmält sig hos mästaren alldeles nyss eller tjänat honom i många år.

Den som sätter arbetet främst, kan icke annat än glädjas, när han ser någon göra det bättre än han själv kunnat. För länge sedan sade Ruskin om ett visst utfört arbete: "Vare det mitt eller ditt eller vilken annans som helst, är det också gott, så är det väl utfört." Man skall icke tveka att säga att det är väl utfört, även om man ej själv gjort det, man skall icke underlåta att erkänna en annans bättre arbete, ty det har ingen betydelse vem som gjorde det. Det finns underbara ställen hos Ruskin. Så vitt jag har mig bekant, visste Ruskin ingenting om esoterik, vilket inte heller jag gjorde, när jag kände honom. Likväl finns i hans skrifter mycket som bär esoterikens sanna prägel.

Du måste ha tillit till dig själv. Du säger att du känner dig själv alltför väl? Om du anser detta, känner du icke dig själv, känner du blott det svaga yttre höljet, som ofta fallit ner i dyn. Men du – det verkliga du – är en gnista ur guds egen eld, och gud, som är allsmäktig, är i dig, och därför finns intet, som du icke kan göra, om du vill. Säg dig själv: "Vad människa har gjort, kan människa göra. Jag är en människa, likväl även gud i människan. Jag kan göra detta, och jag skall göra det." Ty din vilja måste vara liksom härdat stål, om du vill vandra vägen.

A.B. – När de olika anvisningar vi har betraktat framläggs för somliga människor och de får rådet att upphöra med sitt gamla dåraktiga eller orätta handlande, säger de ibland: "Jag kan inte rå för det. Det är mitt sätt." Många söker fly undan med den ursäkten. Men om ni säger detta, menar ni egentligen inte allvar, och man måste bruka allvar. Ni kan inte kosta på er att skämta med så allvarliga ting. Ni kan göra allt ni föresätter er att göra, om än kanske icke genast.

Om ni säger, "jag kan inte rå för det", kan ni förstås inte, ty då låter ni tanken förlama er handling. Det är ett allvarligt fel. Det hindrar allt framåtskridande och lämnar er där ni är för månader och år. Det är som om någon bunde sina fötter med ett rep för att sedan säga: "Jag kan inte gå." Det kan han förvisso inte, sedan han gjort sig möda med att hindra sig att gå. Låt honom då lösa upp bindningen, om han inte önskar sitta bunden, så skall han nog kunna gå igen. Ni *kan* göra saker och ting! Men gör er då först av med de falska föreställningar som ni låter hämma er. Bestäm er för att ni kan, så skall ni också kunna. Då kommer ni att bli förvånade över hur snabbt ni börjat gå framåt. Om ni inte gör detta, menar ni inte allvar eller åtminstone inte på det sätt mästaren vill att ni menar allvar. Ni bara låtsas mena allvar. Jag säger inte att ni inte försöker, men man kan göra sina försök på sätt, som inte leder någon vart.

Ni förstår vad jag menar, om ni tillämpar det på världsliga ting, på yrkeslivet, på hur arbetande människor försörjer sig själva och familjen. Ni vet mycket väl vad ni i detta avseende skulle göra, om något stode er i vägen. Ni skulle genast besluta er för att avlägsna det och skulle anstränga er till det yttersta för att göra detta. Ni skulle inte sätta er ner och säga, "jag kan inte göra något åt det". Här gäller det att bruka allvar. Ni gör det ju för allt sådant som inte är så allvarligt. Det förefaller som om det enda, som verkligen är på allvar, vore det där allvaret saknades mest.

Det är till intet gagn att vända sig till mästaren för att få hjälp, om ni inte anstränger er att hjälpa er själva. Det är som om ni hade en bågare, som ni noga täckte över med handen, varvid ni samtidigt bad om vatten. När vattnet sedan strömmar ner till er, rinner det över er täckande hand och runt bågaren, så att det inte blir er till något gagn. Så länge en människa försöker göra något med all den styrka hon har att tillgå, gör hon detta på det esoteriska sättet. Resultaten av hennes ansträngningar kanske inte genast visar sig i yttervärlden, men hon samlar hela tiden sin

kraft, som till sist tar sig uttryck i framgångsrik handling.

Det som ni måste göra har gjorts och kan göras, men så länge ni tror att ni inte kan göra det, kan ni inte heller. Men om ni säger er själva: ”Detta måste göras, och jag skall göra det”, så kan ni också göra det. Gör det, och er tanke blir en skyddsängel, alltid nära er, som ger er kraft att genomföra det. I annat fall har ni nära er – såsom den kristne skulle uttrycka det – en djävul som ni själva skapat med er egen tanke. Ni behöver inte skapa dylika djävlar. Gör er i stället en ängel, en stor tankeform – ”jag *kan* och jag *vill* och jag *skall*.”

C.W.L. – Det är alldeles riktigt att det inte finns något, som en människa inte kan göra, men därmed är inte sagt att hon kan göra det genast. Det är här människor ibland far vilse. Jag är mycket väl bekant med detta, ty jag får mängder av brev från människor, som befinner sig i någon allvarlig svårighet, kanske hemfallna åt missbruk av alkohol eller droger eller något slags tvångstanke, och de säger ofta: ”Jag har ingen vilja kvar, den är alldeles borta. Jag kan inte övervinna mitt elände. Vad kan jag göra?” De som inte haft att göra med människor i dylika svåra situationer, har ingen aning om den förfärliga makt dylikt utövar på de drabbade, hur fullständigt de berövats sin vilja och hur de känner att de inte kan göra något själva.

Sådana människor funderar ibland på självmord. En dylik handling vore ödesdiger. Även om en människa är märkt för livet, bör hon gripa de tillfällen hon har att reparera skadan, inte ge spelet förlorat utan repa mod och fortsätta kampen. Självmord skulle innebära en återgång till förhållanden, liknande dem hon sökte undfly, och ytterligare förvärrade genom den dåliga karma självmordet för med sig. Den lidande må inse att viljan finns där, även om den är dold. Om han vore tvungen att själv skapa viljan, kunde han lika gärna förtvivla och ge upp, men han må minnas att viljan finns där. Det är guds vilja, som framvisas hos varje människa. Den behöver ännu växa fram och utvecklas, men detta kan göras steg för steg. Ibland är det en tillgiven släkting eller vän, utrustad med stor kärlek och stort tålamod, som kan visa sig bli en verklig skänk från ovan i en dylik belägenhet.

Vad har en människa gjort för att hamna i ett dylikt tillstånd? Troligen hela denna inkarnation, kanske under ett eller ett par tidigare liv, har hon avsiktligt givit efter för begärselementalen, fallit för den lägre naturens frestelser – avsiktligt låtit den gripa tag i henne. Alldeles i början kunde hon ha kämpat emot den, men eftersom hon inte hejdade den, har hon nu den onda kraftens hopade rörelsemängd – så stor att hon inte genast kan hejda den helt och hållet. Men hon kan börja göra det. Vi kan använda bilden av en man, som knuffar i gång en järnvägsvagn. Vid en järnvägsstation ute på landet, där det finns gott om tid, kan man ibland se hur en järnvägsarbetare växlar en tom järnvägsvagn över från ett spår till ett annat. Man ser hur han går till väga: det rör sig om ett väldigt föremål, som väger flera ton. Han trycker stadigt i vagnens ena ända, och i förstone förblir vagnen orörlig. Men så med ens kommer den sakta i gång. Han fortsätter att knuffa på, och vagnen rör sig allt snabbare. Sedan måste han taga itu med att få den att stanna. Men han kan inte hejda den på en gång, ty om han ställde sig i vägen och vägrade att flytta sig, skulle vagnen köra över och krossa honom. Därför föresätter han sig att bjuda vagnen stadigt motstånd, varvid han går åt sidan men likväl trycker på hela tiden, tills han gradvis tvingar den att stanna. Han hade lagt ned ett visst mått av kraft på detta. Den kan han inte taga tillbaka. Men han kan motverka den med ett lika stort mått av kraft.

Den som givit efter för begärselementalen, befinner sig i en liknande situation. Han har lagt en stor kraft i saken och måste möta den. Någon kanske säger: ”Men det är så mycket av den.” Jovisst, men det är likväl en begränsad mängd. Om han blott kunde betrakta saken icke sentimentalt, utan abstrakt, opersonligt, liksom ett matematiskt problem, så skulle han inte säga, ”jag är en förfallen varelse, som krälar i dyn, och kraften är för stor för mig”, utan i stället resa sig upp och gå emot den. Han kan vara fullständigt viss om att den kraft han lagt i den är begränsad, men att han nu har obegränsad kraft att tillgå. Just därför att vi alla är gnistor ur den gudomliga elden, har vi guds kraft bakom oss. Endast en liten mängd kan komma genom oss i ett givet ögonblick, men den kommer likafullt.

Allt detta måste betraktas ur det högre jagets synvinkel. Det kan göra detta och gör det även. I esoteriskt utvecklingsarbete kan man aldrig genast göra något som är värt att göra, lika litet som det räcker med att blott vara musikalisk för att kunna utöva musik, utan öra och händer måste skolas, så att man kan bli ett lämpligt redskap för musikens makt. Det högre jaget måste på motsvarande sätt tålmodigt skola sina höljen.

Människor säger ibland: ”Om jag inte kan övervinna denna dåliga vana nu, så låt mig vänta tills jag får en annan kropp.” En sådan människa glömmer att hennes nästa kropp, om hon ingenting gör åt sina dåliga vanor, kommer att vara av samma beskaffenhet och ha samma egenskaper som den nuvarande, så att de hopplösa förhållanden kvarstår i nästa liv. Men om hon för en beslutsam kamp mot dem nu och även om de har övertaget över henne livet ut, så kommer hon att få börja med en mycket bättre kropp nästa gång. Det är detsamma med kropparna av högre slag. En människa kan genom liderlighet så skada sin mentalkropp att hon icke kan få en ny sådan i ofördärvat skick. Om hon dock gör ett beslutsamt försök emot det onda, får hon nästa gång en god mentalkropp i stället för en som åter uppvisar samma lyten och laster. I detta liksom i andra fall sker den huvudsakliga kampen i begynnelsen. Litet senare växer och stärks tillförsikten.

Liksom många människor vill lägga in känsla i sina förbindelser med mästaren, så önskar somliga även bli undantagna från naturlagarnas verkan, önskar plötslig befrielse från all sin synd och sorg. Den kristne av det känslolösa slaget säger: ”Du blir frälst av Jesu blod här och nu. Du befrias från dina bekymmer och blir sådan, som om dessa aldrig hade funnits.” Det kan ju förefalla lockande, men det är inte sant. Sant är att om man vänder om och vandrar den rätta vägen i enlighet med den gudomliga viljan, blir man genast fri från alla de bekymmer och svårigheter som man har *inom sig* och som uppstått genom kamp mot den gudomliga viljan. Men därav följer inte att de yttre verkningarna av det man redan gjort utplånas. Man har genomfört förändringen, man är en förvandlad människa och man vandrar nu i den rätta riktningen, men man måste lika fullt göra något åt resultaten av att tidigare ha vandrat den orätta vägen.

Människan kan i ett ögonblick ändra sin inställning och är då naturligtvis förlåten – ingenting står då hindrande emot henne i andlig mening, hon har fått ”syndernas förlåtelse”. Men även en renlärig präst skall genast säga oss: ”Jag påstår mig inte kunna ställa till rätta resultaten av det orätta ni gjort. Om ni levat ett liv i liderliga utsvävningar, om ni undergrävt er hälsa, kan jag inte rätta till detta – dessa resultat kvarstår, och det ingår i er botgöring att söka göra dem ogjorda. Vad jag kan rätta till är skulden – i teologisk mening. Ni har ställt er i ett orätt förhållande till gud. Det kan jag rätta till. Där kan min absolution uträtta något för er, det är den högre viljans och icke den lägre viljans makt. Den för er framåt, när ni väl vill föras framåt. Den hjälper er att gå den raka vägen, men de fysiska resultaten av ert förutvarande liv kan den inte göra ogjorda.” Människan kan själv ändra sin inställning, prästen kan ställa er i rätt förhållande i högre världar, där ni saknar makten. Jag påstår inte att en människa inte skulle kunna själv göra detta, men det skulle då fordra en stor ansträngning av henne, och hon skulle göra det tafatt, ovetenskapligt. Detta är den kraft som ligger bakom syndaförlåtelsen, men den kan inte befria människan från resultaten av hennes ogärning – det är inte så naturlagarna verkar.

I tillägg till det nyss sagda finns ännu en sak att beakta: Förrän en människa utvecklat sin vilja och tagit ett fast grepp om sig själv, kan hon egentligen inte erbjuda sig till mästarens tjänst. Människor säger: ”Jag överlämnar mig hel och hållen till mästaren”, men är det inte uppenbart att de inte har hela sitt jag att ge, när delar av det behärskas av allsköns onda egenskaper? Det är därför vi måste utveckla viljan. Mästaren sade att viljan måste bli liksom härdat stål. Jag minns detta tillfälle mycket väl, eftersom Alcyone inte förstod vad som menas med härdat stål, varför en smula materialisering behövdes för att visa honom. Det får inte vara en vilja blott av järn, utan av härdat stål, en vilja som inte kan avvändas. Viljan finns där, den gudomliga kraften finns inom oss. Vi har blott att utveckla den och så bemästra oss själva, och då kan vi härligt överlämna oss helt och fullt till mästaren.

Noter

Sidan 5

”Den stora utsagan i Upanishaden.” Utsagan ifråga återfinns i *Mundaka Upanishad*, 3:1:6.

Sidan 9

”Den vise må icke oroa de ovisa, som är fästa vid handling, utan ge all handling sitt bifall, medan han handlar förankrad.” *Bhagavad-Gītā*, 3:26.

Sidan 10

”Även ett blad, en blomma, en frukt eller litet vatten, om dessa frambäres med hängivelse, är välbehagliga för den högste.” *Bhagavad-Gītā*, 9:26.

”När jag var barn, talade jag såsom ett barn, mitt sinne var såsom ett barns, jag hade barnsliga tankar; men sedan jag blev man, har jag lagt bort, vad barnsligt var.” Bibeln, Paulus’ första brev till korintierna, 13:11

Sidan 11

”Ty fastän jag är fri och oberoende av alla ...”, Bibeln, Paulus’ första brev till korintierna, 9:19-22.

Sidan 16

”Var villig till snar förlikning med din motpart, medan du ännu är med honom på vägen.” Bibeln, Evangelium enligt Matteus, 5:25.

Berättelsen om Ananias och Safira återfinns i Bibeln, Apostlagärningarnas 5te kapitel.

Sidan 18

”Han var blott en fattig vandrande lärare, som ingen plats hade, där han kunde vila sitt huvud.”

Evangelium enligt Lukas 9:58: ”Då svarade Jesus honom och sade : ’Rävarna hava kulor, och himmelens fåglar hava nästen; men Människosonen har ingen plats, där han kan vila sitt huvud.’”

Intressant är att den grekiske skriftställaren Plutarchos (som levde åren c:a 46-119) anför följande ur ett tal av den romerske folktribunen Tiberius Gracchus (c:a 163-133 fvt): ”Djuren på marken har sina kulor och nästen, men män, som vågar livet för sitt land, har del endast i luften och ljuset och äger ingen viloplats och intet hem, där de kan vila sitt huvud.” De gnostiska författarna av evangelieromanerna var fint bildade män, väl bevandrade i litteraturen, och kunde därför i frälsargestaltens mun lägga allsköns kärnfulla och anslående yttranden, de funnit hos tidigare författare och ansåg att han kunde eller borde ha gjort. Se *De vises sten* 3.20.10, *Livskunskap Ett* 2.2.17. Evangelierna måste ha skrivits långt inne på 100-talet och efter Plutarchos’ tid; något man kan sluta sig till av faktum att det saknas omnämnanden eller hänvisningar till dem i den äldsta kristna litteraturen, såsom till exempel skriften *Didache*. De bevarade skrifterna av Justinus Martyren, vilka troligen författades strax efter år 150, är de äldsta skrifter, som innehåller med säkerhet identifierbara citat ur evangelierna

Sidan 19

”Vadhelst I gören, gören det av hjärtat, såsom tjänaden I Herren och icke människor.” Bibeln, Paulus’ brev till kolosserna 3:23.

Sidan 20

”Allt vad du förmår uträtta med din kraft må du söka uträtta.” Bibeln, Predikaren 9:10

”Jag är vägen.” Bibeln, Evangelium enligt Johannes 14:6.

”Du kan icke färdas på Vägen, förrän du blivit själva denna Väg.” Se vidare *Den Pytagoreiske kuriren*, nr 35, hösten 2020.

Sidan 23

Lordkanslern är Storbritanniens ungefärliga motsvarighet till vår justitieminister.

Sidan 24

”När något av verklig betydelse skall utföras, måste man välja den bäste som står till buds, vare sig han är vän eller ej, och att förbigå honom till förmån för en mindre duglig, därför att han är en vän, vore att svika sin plikt.” Denna regel – man kan gott säga: lag – för det högre livet belyses väl av följande redogörelse från Kinas forntid:

Hertig Wen av Jin vände sig till Jiu-Fan med frågan: ”Vem skall utses till ståthållare vid Västra Floden?” Han svarade: ”Yu-Zi-Gao skall utses.” Hertigen sade: ”Är han då icke din fiende?” Jiu-Fan svarade: ”När Ers Nåd frågar vem som skall utses till ståthållare, är det icke en fråga om vem som är min fiende.” Yu-Zi-Gao besökte nu Jiu-Fan och tackade honom med orden: ”Ni var så god att förlåta mig min oförrätt och lägga ett ord för mig hos fursten, så att jag fått posten vid Västra Floden.” Jiu-Fan svarade: ”Att jag lagt ett ord för er är en tjänstesak. Att jag varit er fiende är en privatsak. Jag skall aldrig för en privatsaks skull skada min ämbetsplikt.” Ur Kinas dynastiska annaler. Det här omtalade utspelades på 600-talet f.v.t. Anförts i *Ljusteknikens grunder* 12.27.21.

Sidan 25

John Ruskin: en kortfattad skrift av honom, *Kristallens vila*, publicerades i *Den Pytagoreiske Kuriren*, höstnumret 2012.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på hösten
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de s k ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för

bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finansskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. OBS! Denna bok är nu slutsåld hos oss, men författaren tillika förläggaren Jüri Lina har meddelat oss att han alltjämt har några ytterst få exemplar till försäljning.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som i Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”Ett porträtt med många historier är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande

kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärds-migranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad "failed state" och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna "andan", rättare sagt andefattigheten. Med Guénon's egna ord: "... om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna 'framåtskridandet' och att bedraga sig själva om dess ödesdigra resultat." Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskog's chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast

antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se
Alla böcker och skrifter beställes hos Lars Adelskogh under adress:

Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde
eller:
adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott; låt oss debitera.